

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA PRVNÍ

HOST

Mlody

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA PRVNÍ

MOU
JOHN GWYNNE

PŘELOŽIL PAVEL ČERNOVSKÝ
BRNO 2023

Malice

First published in 2012 by Tor, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Cover Illustration © Paul Young

Map illustration by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1650-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1651-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1748-0 (MobiPocket)

*Mým dětem Harriett, Jamesovi, Edwardovi
a Williamovi a samozřejmě mé ženě Caroline,
bez níž by nic nedávalo smysl*

ZEMĚ VYHNANKŮ

*„[...] neb odkavad, leda od původce
všeho zlého jest mohla pojíti
ta zloba hluboká...“*

*John Milton: Ztracený ráj
(přeložil Josef Jungmann)*

PROLOG

EVNIS

Rok 1122 věku vyhnanství, měsíc vlka

Větvičky a listí napadané v lese praskaly Evnisovi pod nohama, od úst se mu srážela pára, když šeptem zaklel. Polkl, v hrdle mu vyschlo.

Měl strach, to musel přiznat, jenže kdo by neměl? Dnes se chystal udělat něco, co by ho v králových očích proměnilo ve zrádce. Ba hůř.

Zastavil se a ohlédl. Skrz stromy ještě viděl kamenný kruh, v dálce se ve svitu měsíce stříbřitě rýsovaly obrysy Badunu, jeho domova. Jak snadno by se teď mohl otočit, vrátit se domů a zvolit si jinou cestu životem. Na chvíli pocítil závrať, jako by stanul na pokraji hluboké propasti, a připadalo mu, že svět se zpomalil v očekávání, jak se on rozhodne. *Došel jsem až sem, teď už to dotáhnu až do konce.* Podíval se do lesa před sebou: stěna neproniknutelných stínů. Přitáhl si plášť těsněji k tělu a vkročil do temnoty.

Nějakou dobu šel po silnici obrů, po cestě dlážděné velkými kameny, jež spojovala království Ardan a Narvon. Už dlouho pustla, klan obrů, který ji postavil, zanikl před víc než tisíci lety, ve spárách v rozpukaných kamenech rostl mech a houby.

I za tmy si však na té široké cestě připadal zranitelný a brzy sklouzl z vysokého náspu a zmizel mezi stromy. Nad hlavou mu o sebe vrzaly větve, v listovní sykal vítr a Evnis se potil, jak si klestil cestu dolů ze svahu do rokliny. Věděl, kam jde, procházel tudy už mnohokrát, ač ještě nikdy v noci. Bylo mu teprve devatenáct let, ale tuhle část Temného hvozdu znal stejně dobře jako kterýkoli dvakrát tak starý zbojník.

Brzy zahlédl mezi stromy mihotání: oheň. Připlížil se blíž a zastavil dřív, než na něj padlo světlo plamenů. Báł se opustit úkryt stínů. *Otoč se, běž domů*, zašeptal mu v hlavě jakýsi hlas. *Nejsi nic, svému bratrovi se nikdy nevyrovnáš*. Matčina slova. Studená a ostrá jako den, kdy matka umřela. Zatał zuby a vykročil do světla.

Nad ohněm byl zavěšený jakýsi železný kotlík, uvnitř bublala voda. Vedle ohně stála postava v plášti a s nasazenou kápi.

„Bud' zdrav.“ Ženský hlas. Stáhla si kápi, světlo ohně proměnilo stříbro v jejích vlasech v zářivou měď.

„Má paní,“ odvětil Evnis královně Cambrenu, Rhin. Její krása mu vyrazila dech.

Rhin se na něj usmála, kolem očí se jí našasily vrásky, a napřáhla k němu ruku.

Evnis váhavě přikročil a políbil prsten, kámen ho zastudil na rtech. Královna voněla sladce, omamně, jako přezrálé ovoce.

„Ještě není pozdě, pořád se můžeš vrátit,“ řekla, přiložila mu prst pod bradu a naklonila mu hlavu ke straně. Stáli tak blízko, že cítil její dech. Teplý, protkaný vínem.

Evnis nasál vzduch. „Ne. Tam mě nic nečeká. Tohle je moje šance...“

V mysli mu vyvstal obraz jeho bratra, jak se usmívá, přikazuje mu, *vládn* mu. Pak matky se zkrivenými rty, jak ho soudí, jak ho *odsuzuje*.

„... abych něco znamenal. Gethin mi dojednal svatbu — s dcerou toho nejchudšího barona v celém Ardanu, jak se mi zdá.“

„Je pěkná?“ prohodila Rhin pořád ještě se s úsměvem, ale už s ostřím v hlase.

„Viděl jsem ji jenom jednou. Ani si nevzpomínám, jak vypadá.“ Podíval se na kotlík nad plameny. „Musím to udělat. Prosím.“

„A co za to na oplátku dostanu já?“

„Celé království Ardan. Budu mu vládnout, ale klanět se budu tobě, nejvyšší královně.“

Usmála se, zableskly se zuby. „To zní dobře. Ale tady jde o víc než o Ardan. O mnohem víc. Jde o válku bohů. O vtělení Asrothovo.“

„Já vím,“ zašeptal a jeho strach se téměř zhmotnil, odkapával mu z jazyka, dusil ho. Ale také ho vzrušoval.

„Bojíš se?“ zeptala se Rhin a provrtávala ho pohledem.

„Ano. Ale teď už to dotáhnu do konce. Víím, co mě to bude stát.“

„Dobře. Tak pojď.“ Zvedla dlaň a luskla prsty.

Ze stromů se vynořil mohutný stín a vkročil do světla plamenů. Obr. Čněl do výšky jednoho a půl člověka, bledou tvář měl samé ostré hrany, malá černá očka se blýskala pod výrazně klenutým obloukem obočí. Hustý černý knír provázaný koženými řemínky mu visel až na prsa. Po jedné paži se mu vinulo tetování v podobě popínavého trnitého šlahounu, který mizel pod rukávem kroužkové zbroje, jinak byl obr zahalený do kožešin a kůže. Na rukou držel muže, jako by to bylo dítě. Muž měl spoutaná zápěstí a kotníky.

„Tohle je Uthas z kmene Benothi,“ představila Rhin s mávnutím ruky obra, „poslouchá stejného pána jako my a už se mi v minulosti osvědčil.“

Obr přistoupil ke kotlíku a pohodil muže, kterého dosud nesl v pažích, na zem. Ozvalo se chabé zaúpění, jak se ta postava zbortila na lesní půdu.

„Postav ho na nohy, Uthasi.“

Obr se sklónil, popadl muže za vlasy a zvedl ho ze země. Zajatcova tvář byla samá modřina a nateklá. Zaslhlá krev mu tvrdla na tvářích a rtech. Obledčení měl potrháné, ale Evnis na jeho otlučeném kyrysu ještě rozeznal vlčí erb Ardanu.

Muž se pokusil přes rozbité rty něco říct, z jednoho koutku mu vytekly sliny. Rhin jen mlčky tasila z opasku dýku a podřízla zajatci hrdlo. Vytryskla temná krev a muž zůstal viset v obrově sevření. Ten ho naklonil tak, aby krev stékala do kotlíku.

Evnis zápasil s nutkáním couvnout, otočit se a utéct. Rhin cosi mumlala, tiše, rytmicky, hrdelem hlasem. Z kotlíku stoupal pramínek páry. Evnis se naklonil a upřeně se na něj zadíval. Po mýtině se prohnal poryv větru. Z par se vytvořila postava, která se kroutila, otáčela. Evnis až v hrdle ucítil mrtvolný pach, dávný rozklad. Dávil se, ale nedokázal odtrhnout pohled od dvou žhnoucích teček: očí, kolem nichž se utvářela ošlehaná, prastará tvář. Vypadala vznešeně, moudře, smutně, pak náhle jakoby protkaná nitkami vrásek,

hrdě, tvrdě. Evnis zamrkal a tvář na chvíli působila jako ještěří, valící se pára vzbuzovala dojem roztahujících se křídel, kožených křídel. Evnis se otřásl.

„Asroth,“ zašeptala Rhin a padla na kolena.

„Co si žádáš?“ zeptal se syčivý hlas.

Evnis polkl, v ústech měl sucho. *Musím si vzít, co mi náleží, vykročit ze stínu svého bratra. Dotáhnout to až do konce.*

„Moc,“ zaskřehotal. Zhluboka se nadechl, opakoval to, hlasitěji. „Moc. Chci vládnout. Nad svým bratrem. Nad celým Ardanem.“

Smích, zpočátku tichý, ale silící, až nakonec vyplnil celou mýtinu. Pak ticho, těžké a děsivé jako pavučiny obestírající okolní stromy.

„Bude tvá,“ řekla postava.

Evnis ucítil, jak mu po čele stéká krupěj potu. „Co za to budeš chtít? Jaká je tvá cena?“

„Moje cena jsi ty,“ řekla kroutící se postava a provrtávala ho pohledem. „Chci tebe.“ Rty v prastaré tváři v páře sebou cukly, v náznaku úsměvu.

„Budiž,“ souhlasil Evnis.

„Stvrd' to svou krví,“ zasyčela stará tvář.

Rhin podala Evnisovi dýku.

Až do konce, až do konce, až do konce, opakoval si pro sebe Evnis tiše jako popěvek. Pevně skousl, sevřel dýku v ruce lepkavé potem a rychle přešel ostrím přes druhou dlaň. Zaťal prsty v pěst, pokročil dopředu a vrazil pěst do páry nad železným kotlíkem. Krev skapala dovnitř, obsah okamžitě začal vřít. Evnisovi narazilo do hrudi něco takovou silou, jako by dostal úder, a poté jako by to prošlo skrz něj. Zalapal po dechu a zboardil se na kolena, prudce, přerývaně se nadechoval.

V hlavě mu vybuchl jakýsi hlas, do celého těla mu vystřelila bolest.

Vykřikl.

„Hotovo,“ řekl ten hlas.

VÝŇATEK

HALVOROVY SPISY

*Objeveno v ruinách pevnosti Drassil roku 1138 věku
vyhnanství — téměř dva tisíce let po sepsání*

Svět je rozvrácený.

Válka bohů změnila vše, Asrothovy úklady, Elyonův hněv toho tolik zkazily a zničily. Lidé zmizeli, jsou vyhlazeni či prchli z těchto břehů, a nás už zbylo málo. My obři jsme Rozštěpení, jediný kmen se rozpadl a už se neusmívá.

Tisíc let jsem prožil, já Halvor, Hlas krále. Velký Skald je nyní mrtev, jeho rod rozprášen. Dalších tisíc let žít nebudu. Naříkám nad minulostí, vzpomínám a lkám.

Stále jsem Hlasem, ač nevím, kdo bude poslouchat. Kdybych ale nemluvil, nepsal, pak by ti, kdo budou následovat, neměli nic. Vše, co se stalo, by bylo zapomenuto. Proto sepíšu kroniku...

Když na zem dopadl hvězdný kámen, měli jsme poslechnout lidi a odvrátit se od něj, jenže jeho moc k nám zpívala, volala nás. Přesně jak to Asroth zamýšlel.

Asroth byl prvostvořený, Elyonův milovaný, vůdce Ben-Elim, Synů Mocného. Jemu, velikému šalebníkovi, to ale nestačilo. Rozšířil mezi Ben-Elim svou zlobu a své lži, až se kolem něj srotilo vojsko. Tak vznikli Kadošim: Oddělení.

Elyon vše viděl, nedokázal však proti svému milovanému pozvednout pěst, a tak propukla válka mezi Kadošim a Ben-Elim tam, v Zásvětí, v oblasti ducha. Asroth byl poražen a vykázán na osamělou část Zásvětí.

Elyon pak pokračoval ve svém plánu stvoření. Stvořil světy živých, z nichž země byla první. Obři a lidé byli stvořeni jako vládci této země, nesmrtelní strážci

nad vším ostatním, co běhalo nebo rostlo, a žili v harmonii se svým stvořitelem i se vším, co stvořil.

A Asroth nás nenáviděl.

Na zem spadl Asrothův hvězdný kámen, obrovský a naplněný mocí. Neznámo jak, vytvářel kámen most mezi světem živých a světem ducha, mezi zemí a Zásvětím. Lidé byli před tímto předmětem naplněni bázní, ale obři z něj vyrobili předměty veliké krásy a moci — velké Poklady. Prvním z nich byl kotlík, jehož moc se využívala k uzdravení. Pak torka, kterou dostal Skald, král obrů, a náhrdelník pro Nemain, jeho královnu.

Asroth pomocí hvězdného kamene rozšířil po zemi svůj vliv, našeptával a kazil. Skald byl zabit, první vražda, jeho královská torka byla ukradena a do světa vstoupila smrt, jelikož Elyon za trest a jako varování odňal všemu živému nesmrtelnost. Pak nastalo Rozštěpení. Propukla válka, obr bojoval proti obru a z jednoho klanu se staly klany mnohé. Z hvězdného kamene byly vyrobeny další Poklady, tentokrát předměty války: kopí, sekyra, dýka. A nakonec kalich, o kterém se pravilo, že přináší sílu a dlouhý život každému, kdo se z něj napil.

Válka se šířila a svět zahalil plášť smrti. I lidé byli do války zataženi, zavazovali se věrností různým klanům v naději, že se jim podaří uchvátit Poklady a znovu získat nesmrtelnost. Tekly řeky krve a Asroth se radoval.

Nakonec se probudil Elyonův hněv. Na zemi se snesl jeho soud, jemuž jsme dali jméno Pohroma. Vypustil Ben-Elim, kteří vynášeli jeho soud ohněm a vodou a krví. Moře vřela, hory dštily oheň a země pukala, jelikož Elyon chtěl zničit vše, co stvořil.

Když se soud už téměř naplnil, zaslechl Elyon, jak se cosi ozvěnou rozléhá po celém Zásvětí. Asrothův smích.

Elyon pochopil rozsah nepřítelova klamu, uvědomil si, že dosáhl jen toho, že dovedl svého nepřítelů blíže k jeho cíli. Pln zděšení ustal s Pohromou a zbyteček života zachoval. Elyonův smutek přesahoval všechny představitelné hranice. Odvrátil se od nás, od všeho svého stvoření, a stáhl se do místa truchlení odříznutého od veškerenstva. Stále je tam.

Ben-Elim i Kadošim přebývají v Zásvětí, jejich válka je věčná. Asroth a jeho padlí andělé nás usilují zničit, Ben-Elim se nás snaží chránit na znamení své nehynoucí lásky k Elyonovi.

A tady ve světě živých dál trvá dech života. Někdo se snaží znovu postavit, co bylo ztraceno v tomto světě popela a hniloby. Co se mě týká, já se dívám na svět a truchlím, zde v Drassilu, kdysi mocném městě, srdci celého světa. Drassil je teď zničený, podléhá zkáze jako všechno ostatní. I můj rod odchází: tvrdí, že Forn je teď příliš divoký, příliš nebezpečný, a nás zbylo tak málo. Putují na sever a vše opouštějí. Opouštějí mě. Já neodejdu.

Mívám teď sny a v těch snech občas zahlédnu střípky toho, co možná přijde, slyším šeptat hlas. O Asrothově návratu, o vtělení klamatele, o poslední velké bitvě Ben-Elim a o avatárech ještě jednou bojujících ve válce bohů...

Já zůstanu a budu vyprávět v naději, že můj příběh něčemu poslouží, že ho spatří něčí oči a že porozumí, že budoucnost nebude znovu opakovat chyby minulosti. Tak se modlím, avšak k čemu je modlitba určená bohu, jenž opustil veškerenstvo...

KAPITOLA JEDNA

CORBAN

Rok 1140 věku vyhnanství, měsíc zrození

Corban se díval, jak si v trávě mezi jeho chodidly pavouček sprádá síť. Nožky neúnavně natahovaly vlákna mezi kamínkem a stébly. Náhle se zajiskřily kapičky rosy. Corban zvedl zrak a zamrkal, jak se po louce rozlil sluneční jas.

Když se před chvílí zatoulal v myšlenkách, obklopovala ho ještě bezbarvá ranní šed'. Matka byla zabraná do hovoru s kamarádkou a Corban usoudil, že si může klidně dřepnout a sledovat pavouka u nohou. Rozhodně mu to přišlo zajímavější než ta dvojice vpředu, která se zrovna chystala skládat svaatební slib, třebaš ten muž byl pokrevním příbuzným královny Alony, ženy krále Brenina. *Vstanu, až starý Heb zahájí vázání rukou nebo až si mě máma všimne*, pomyslel si.

„Ahoj Bane,“ ozvalo se náhle za ním a něco tvrdého ho udeřilo do ramene. Protože Corban zrovna v podřepu balancoval na špičkách, neměl na výběr a svalil se na bok do mokré trávy.

„Co to tam dole vyvádíš, Corbane?“ vykřikla jeho máma, napráhla ruku a trhnutím ho postavila zase na nohy. Zatímco ho rázně oprašovala, Corban uviděl zubící se tvář za jejími zády.

„*Jak dlouho*, ptala jsem se v duchu dnes ráno,“ mručela máma a dál ho zuřivě čistila. „*Jak dlouho to vydrží, než si umaže ten nový kabát?* Teď už to vím: ani do východu slunce.“

„Slunce už vyšlo, mami,“ opravil ji Corban a ukázal na obzor.

„Nebud' drzý,“ odpověděla a ještě důrazněji mu oprašovala kabát. „Je ti skoro čtrnáct, ale pořád se válíš v bahně. A teď už dávej pozor, obřad začíná.“

„Gwenith,“ oslovila mámu její kamarádka, naklonila se k ní a něco jí pošeptala do ucha. Ta pustila Corbana a podívala se přes rameno.

„Vážně děkuju, Dathe,“ zamručel Corban na smějící se postavu, která přistoupila blíž.

„Nemáš zač,“ odpověděl Dath. Úsměv mu z tváře zmizel, až když ho Corban praštil do paže.

Corbanova máma se pořád ještě dívala přes rameno, kamsi nahoru ke staré pevnosti Dun Carreg. Ta stála na mohutné skále vysoko nad zátokou. Burácení vln, které se rozrážely o strmé útesy zahalené do závojů mořské tříště, doléhalo až sem. Po cestě vinoucí se od bran pevnosti přijížděla řada jezdců, z nichž první už vstupovali na louku, na které stál i Corban. Kopyta koní bušila o zem a duněla jako vzdálené hromobití.

Čelo jezdeckého průvodu vedl Brenin, vládce pevnosti Dun Carreg a král celého Ardanu. Jeho královská torka a kroužková zbroj se rudě leskly v prvních paprscích ranního slunce. Po jednom Breninově boku cválala jeho žena Alona, po druhém Edana, jejich dcera. V závěsu za nimi následovali Breninovi štítonoši v šedých pláštích.

Jezdci docválali ke shromážděnému zástupu a zprudka zastavili, až koním odlétly drny od kopyt. Gar, vrchní štolba z Dun Carreg, a asi tucet pomocníků odváděli koně do velikých ohrad na louce. Corban mezi nimi zahlédl i svou sestru Cywen. Tmavé vlasy jí vlály ve vánku a culila se, jako by měla svátek. Corban se při pohledu na ni také usmál.

Brenin s královnou zamířili do čela zástupu, Edana těsně za nimi. Hroty kopí jejich štítonošů se v jítřním slunci mihotaly jako plameny.

Dějepravce Heb pozvedl paže.

„Fionno ap Torin, Marrocku ben Rhagore, co vás sem přivádí v tento první den měsíce zrození, že jste předstoupili před své rodiny, před moře a zemi, před svého krále?“

Marrock pohlédl na tiché shromáždění. Corban spatřil jizvy, které mladíkovi brázdily jednu tvář na důkaz vražedného zápasu s vlkocem z Temného

hvozdu, který se táhl po severní hranici Ardanu. Marroock se usmál na mladou ženu stojící po jeho boku. Zjizvená tvář se mu zkrabatila. Pak hlasitě pronesl: „Chceme přede všemi prohlásit to, co již dlouho nosíme v srdcích. Chceme uzavřít sňatek.“

„Pak tedy pronesete slib,“ zvolal Heb.

Snoubenci se vzali za ruce, otočili se čelem ke shromáždění a jasným a zvučným hlasem zazpívali tradiční svatební slib.

Když skončili, vzal Heb jejich ruce do svých. Vytáhl z pláště pruh vyšívané látky a převázal jím spojené ruce mladého páru.

„Staniž se,“ pronesl. „Ať na vás Elyon shlíží s přízí.“

Zvláštní, pomyslel si Corban, že se pořád modlíme k Otci všech, když nás dávno opustil.

„Proč se modlíme k Elyonovi?“ zeptal se mámy.

„Protože podle dějepravců se Elyon jednou vrátí. A odmění ty, kdo mu zůstali věrní. Navíc možná naslouchají i Ben-Elim.“ Ztišila hlas a s mrknutím dodala: „Nikdy nevíš.“

Když snoubenci pozvedli svázané ruce nad hlavu, zástup propukl v jásot.

„Uvidíme, jestli vám bude veselo ještě i večer,“ prohodil Heb a z davu se ozval smích.

Královna Alona přistoupila blíž a oba je objala, král Brenin se zastavil jen o krok dál a plácl svého synovce Marroocka po zádech s takovou silou, až ho málem srazil na zem.

Dath dloubl Corbana do žeber. „Pojď,“ zašeptal. Vmáčkli se do davu a Gwenith si jich všimla, až když téměř zmizeli.

„Kampak vy dva?“ zvolala.

„Jen se podívat, mami,“ odpověděl Corban. Na jarní slavnost se sjeli kupci ze široka daleka a kromě nich přijelo na Marroockovo vázání rukou také mnoho králových baronů. Louka byla posetá nespočtem stanů, dobytčích ohrad a zápasíšť ohraničených provazy pro různé hry a souboje. A hlavně spoustou *lidí*: musely jich být snad stovky, rozhodně víc, než kolik Corban kdy viděl na jednom místě. Na tuhle chvíli se s Dathem těšili už tak dlouho, až propadali dojmu, že se čas nekonečně vleče — a teď konečně ten den nastal.

„Tak dobře,“ řekla Gwenith. „Dávejte na sebe pozor.“ Sáhla pod přehoz a vtiskla Corbanovi cosi do dlaně — stříbrňák.

„Běžte a užijte si to,“ dodala a pohládila syna po tváři. „Ať jste zpátky před západem slunce. Já budu s tátou tady, jestli se ještě udrží na nohou.“

„Určitě udrží, mami,“ odvětil Corban. Jeho táta Thannon bude zápasit. Kam až Corbanova paměť sahala, v pěstních soubojích vždycky vítězil.

Corban se natáhl a dal Gwenith pusu na tvář. „Díky, mami,“ zazubil se, pak se otočil na patě a s Dathem v těsném závěsu vystřelil do davu.

„A dávej bacha na ten nový kabát,“ volala ještě za ním a usmívala se.

Kluci brzy přestali utíkat a kráčeli po okraji louky, která přiléhala k pláži a zálivu. Na sluníčku se vyvalovali tuleni a nad hlavou jim kroužili rackové, které přilákala vůně jídla stoupající z ohnišť a stanů na louce.

„Stříbrňák,“ promluvil Dath. „Ukaž mi ho.“

Corban napřáhl dlaň s mincí, která už byla celá zvlhlá potem, jak pevně ji svíral.

„Máma tě rozmazluje, vid', Bane?“

„To jo,“ odpověděl Corban zahanbeně. Věděl, že Dath má jen pár měďáků a že i na ty musel pracovat celé měsíce u táty na rybářské lodi. „Tady máš,“ řekl Corban a zalovil v kožené brašně, kterou měl připnutou u pasu, „vezmi si je“. V ruce držel tři měďáky, které si on sám vysloužil pro změnu v kovárně svého táty.

„Ne, díky,“ odmítl zamračeně Dath. „Jsi můj kamarád, ne pán.“

„Tak jsem to nemyslel, Dathe. Jen mě napadlo — já teď mám dost a kamarádi se přeci o všechno dělí, ne?“

Dath se ještě chvíli mračil, ale pak ho to přešlo. „Já vím, Bane.“ Dath se zadíval stranou na loďky pohupující se na hladině zátoky. „Jen bych si přál, abych taky ještě měl mámu, která by mě rozmazlovala.“

Corban sraštil obličej, nevěděl, co na to říct. Ticho rostlo. „Třeba ti tvůj táta taky schoval něco bokem, Dathe,“ pronesl nakonec, i když spíš aby prolomil mlčení než co jiného.

„To je bez šance,“ odfrkl Dath. „Už ten jeden měďák mě překvapil. Poslední dobou padne většina tátových peněz na pití. Tak pojď, najdeme něco, za co ho utratit.“

Slunce už vystoupalo vysoko nad obzor. Teď zalévalo celou louku teplem a vyhánělo poslední zbytky jitřního chladu. Oba chlapci se proplétali mezi lidmi a stánky.

„Nikdy bych neřekl, že se ve vesnici a v pevnosti najde tolik lidí,“ užasl Dath a hekl, když do něj vrazil jeden z kolemjdoucích.

„Přišli sem z mnohem větší dálky než jen z vesnice a pevnosti, Dathe,“ zamručel Corban. Ještě chvíli se jen tak procházeli a radovali se ze slunce i z nálady, která kolem panovala. Brzy se ocitli téměř uprostřed louky, kde se postupně srocovali muži u provaziště. Travnatého kolbiště na souboje s mečem.

„Zůstaneme tu a zabereme si dobré místo?“ zeptal se Corban.

„Ne, potrvá ještě věčnost, než začnou. Navíc stejně každý ví, že vyhraje Tull.“

„Myslíš?“

„Jasně,“ odfrkl Dath. „Není přece prvním rytířem krále jen tak pro nic za nic. Slyšel jsem, že jednou ranou přesekl chlapa vejpůl.“

„To jsem taky slyšel,“ přitakal Corban. „Ale už není tak mladý, jak býval. Prý ztrácí rychlost.“

Dath pokrčil rameny. „Možná. Můžeme se potom vrátit a uvidíme, za jak dlouho někomu rozkřísne lebku. Ale počkáme, až se zápasy trochu rozproudí, jo?“

„Tak dobře,“ souhlasil Corban a pak plácl kamaráda zezadu přes hlavu a dal se na útěk. Dath ho s křikem pronásledoval. Corban se musel proplétat mezi lidmi. Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, jak daleko je jeho druh, když vtom zakopl a rozplácl se na břicho — přistál na veliké kožešině rozložené na zemi. Byla posetá torkami, kosticovými hřebeny, náramky, sponami a ještě vším možným. Corban zaslechl hluboké chrčivé zavrčení a rychle se vyškřábal zase na nohy zrovna ve chvíli, kdy těsně za ním prudce zastavil Dath.

Corban se rozhlédl po věcech, které rozházel, a začal sbírat všechno, na co dosáhl, ale jak spěchal, většina zboží mu zase padala z rukou zpátky na zem.

„Chlapče, chlapče. Práce kvapná, málo platná.“

Corban zvedl oči a uviděl, jak na něj přísně shlíží vysoký šlachovitý muž. Měl dlouhé, černé vlasy, pevně svázané u krku. Za jeho zády byla vidět spousta dalšího zboží vystaveného před otevřeným stanem: kůže, meče, dýky, rohy, hrnky, korbele a postroje, to všechno buď zavěšené na rámu stanu, nebo úhledně vyskládané na stolech a kožešinách.

„Mě se bát nemusíš, chlapče, nic se nerozbilo,“ uklidňoval ho kupec a sbíral rozházené předměty. „Ale s Talarem, to už je něco jiného.“ Ukázal na obřího, šedě žíhaného psa, který se zvedl na všechny čtyři hned za Corbanovými zády. Pes vrčel. „Talar nemá rád, když se na něj šlape a zakopává se o něj. Možná bude chtít odškodnit.“

„Odškodnit?“

„Jo. Krví, masem, kostí. Třeba tvou rukou nebo něčím na ten způsob.“

Corban polkl a kupec se smíchy zlomil v pase, až se musel opřít dlaní o koleno. Dath se uchechtl.

„Já jsem Ventos,“ představil se kupec, když se vzpamatoval, „a tohle je můj věrný, i když někdy trochu nerudný kamarád Talar.“ Ventos luskl prsty, velký pes se k němu přišoural a strčil mu čenich do dlaně.

„Nemusíš se bát. Dneska už žral, takže ti nic nehrozí.“

„Já jsem Dath,“ vyhrkl rybářův syn, „a tohle je Ban — chci říct, Corban. Tak obřího psa jsem ještě nikdy neviděl,“ pokračoval bez dechu, „tak velkého nemá ani tvůj táta, že ne, Bane?“

Corban přikývl, oči pořád přilepené na tu horu chlupů stojící obchodníkovi u nohy. Na psy byl zvyklý, vyrůstal s nimi, ale tahle bestie byla mnohem větší. A jak si psa prohlížel, znovu se ozvalo vrčení, temné zachrčení kdesi hluboko v útrobách.

„Netvař se tak vyplašeně, chlapče.“

„Zdá se, že se mu nelíbím,“ odvětil Corban. „Nezní dvakrát spokojeně.“

„To bys ho měl slyšet, když je doopravdy nespokojený. Ten rozdíl bys poznal. Já jsem to na svých cestách mezi vaší vesnicí a Helvethem slyšel už mockrát.“

„Z Helvethu přece pochází i Gar, že jo, Bane?“ vyhrkl Dath.

„Jo,“ zamumlal Corban.

„Kdo je Gar?“ chtěl vědět kupec.

„Jeden známý mámy s tátou,“ odpověděl Corban.

„To je tedy taky hodně daleko od domova,“ řekl Ventos. „Odkud přesně z Helvethu pochází?“

Corban pokrčil rameny. „Nevím.“

„Každý by měl vědět, odkud pochází,“ odvětil kupec, „všichni potřebujeme kořeny.“

„Hm,“ zamružel Corban. Obvykle se sám hodně vyptával — možná až moc, jak tvrdila máma —, ale ocitnout se v opačné roli se mu už tolik nelíbilo.

Na Corbana padl stín, čísi ruka mu pevně stiskla rameno.

„Nazdar Bane,“ pozdravil Gar, vrchní štolba.

„Zrovna jsme o tobě mluvili,“ řekl Dath. „O tom, odkud pocházíš.“

„Cože?“ zamračil se Gar.

„Tenhle kupec přijel z Helvethu,“ vysvětloval Corban a ukazoval na Venta.

Gar zamrkal.

„Já jsem Ventos,“ představil se obchodník. „Odkud z Helvethu jste?“

Gar se rozhlédl po zboží vyvěšeném na stanu. „Hledám postroj a sedlo. Klisna, patnáct pěstí.“ Obchodníkovy otázky si nevyšimal.

„Patnáct pěstí? Jo, určitě tu pro vás budu něco mít,“ odpověděl Ventos. „Vzadu mám postroje, které jsem koupil od Siraků. Lepší nenajdete.“

„To posoudím sám.“ Gar následoval Venta do stanu a lehce přitom kulhal, jako vždy.

Chlapci se začali probírat Ventovým stanem. Než bys řekl švec, svíral už Corban náruč plnou zboží. Vybral obojek s kovovými hřeby pro tátova psa Buddaie, cínovou brož s cválajícím koněm pro sestru, sponu na šaty ozdobenou červeným smaltem pro mámu a dva bytelné cvičné meče pro Datha a pro sebe. Dath si našel dva hliněné korbele ozdobené modrou vlnovkou.

Corban zvedl obočí.

„Vezmu něco, co táta doopravdy užije.“

„Ale proč dva?“

„Když nepřítel nedokážeš porazit,“ pronesl mudrlantsky, „tak se s ním spoj.“ Mrkl.

„Takže Bethan korbel nedostane?“ zeptal se Corban.

„Sestra pití neschvaluje,“ odpověděl Dath.

To už vyšel ze stanu Gar, na zádech nesl kožené sedlo. Železné přezky cinkaly s každým krokem. Zabuřel cosi na Corbana a zmizel v davu.

„Koukám, že jste si vybrali pěknou sbírečku,“ obrátil se na ně kupec.

„Proč jsou tyhle dřevěné meče tak těžké?“ chtěl vědět Dath.

„Protože jsou cvičné. Vnitřek je vydlabaný a vylitý olovem, abys posiloval ruku, zvykl si na tu váhu a naučil se zacházet s opravdovým mečem. A ze dřeva jsou proto, aby tě nepropíchny, když uklouzneš nebo prohraješ.“

„Kolik za to všechno?“ zeptal se Corban.

Ventos hvízdal. „Dva a půl stříbrňáku.“

„Když tu necháme ty meče, bude nám stačit tohle?“ Corban ukázal kupci stříbrňák a tři měďáky.

„A tohle?“ přidal se Dath rychle se svými dvěma měďáky.

„Platí.“

Corban kupci zaplatil, uložil věci do kožené brašny, ve které Dath nesl kus sýra a měch s vodou.

„Třeba se ještě uvidíme večer na slavnosti.“

„My tam budeme,“ řekl Corban. Když už téměř zmizeli v davu za stanem, Ventos na ně zavolal a hodil jim oba cvičné meče. Corban jeden bezděky chytil, Dath vyjel bolestí. Ventos přiložil prst na rty a mrkl. Corban se na oplátku zazubil. *Opravdivý cvičný meč, ne meč udělaný z větve na zahradě. Jen krůček od skutečného.* Samým vzrušením se málem zachvěl.

Nějakou dobu se jen tak bezcílně potulovali. Corban žasl nad množstvím lidí, nad baviči souperícími o pozornost diváků: povídkáři, loutkáři, plivači ohně, žongléry s meči a spoustou, spoustou dalších. Protlačil se houstnoucím zástupem s Dathem v závěsu a sledoval kvílející selátka, které vypustili z klece a teď se ho tucet mužů pokoušelo chytit. Padali jeden přes druhého a sele uhýbalo hned na tu, hned zase na druhou stranu. Smáli se, když se vysokému hubenému bojovníkovi z pevnosti konečně podařilo zvíře nejdřív zalehnout a pak kvičící zvednout nad hlavu. Lidé hlučeli a smáli se, když muž odměnou za své úsilí dostal měch plný medoviny.

Vydali se dál, Corban zamířil zpátky k ohrazenému kolbišti, kde se měl odehrát souboj na meče. Tou dobou už se tu sešel pořádný dav. Všichni chtěli vidět Tulla, prvního rytíře krále.

Aby lépe viděli, vylezli si oba chlapci na balvan vzadu za zástupem. Rychle skoncovali s Dathovým sýrem a už sledovali, jak do pasu svlečený Tull s trupem mohutným a šlachovitým jako starý dub srazil prvního soupeře bez námahy k zemi dřevěným mečem. Tull doširoka rozpřáhl paže a zasmál se. Jeho protivník ale zatím vyskočil na nohy a rozeběhl se znovu proti němu. Ozvalo se klapání dřevěných mečů, útočník zasypal králova šampiona rychlou sprškou úderů, až ho přiměl o krok ustoupit.

„Dívej,“ dloubl Corban kamaráda loktem a vyprskl kousky sýra, „teď je v kaši.“ Tull ale udělal na svou velikost překvapivě rychlý úkrok stranou a úderem pod koleno zbavil útočníka rovnováhy. Ten se rozplácl obličejem do rozdupané hlíny. Tull mu položil chodidlo na záda a vítězně máchl do vzduchu. Zástup tleskal a jásal, zatímco poražený bojovník se kroutil v bahně, jako by ho tam Tullova těžká bota přišpendlila.

Po krátké chvíli starý bojovník ustoupil a nabídl ležícímu muži ruku. Ten ji odrazil, ale pak hned uklouzl, když se pokusil postavit se v bahně svépomocí.

Tull pokrčil rameny a usmál se. Vydal se k provazišti. Poražený bojovník upřel pohled na Tullova záda a pak se na starého válečníka náhle vrhl. Tulla však muselo něco varovat, protože se otočil a odrazil ránu mířící mu na hlavu. Byla by mu snadno roztránila lebku. Tull se zapřel nohama a sklonil hlavu, zatímco útočníka hnala setrvačnost vpřed. Ozvala se rána, jak mu tvář narazila do Tullova temene. Z nosu se mu vyhrnula krev. Tullovo koleno zasadilo muži ránu do břicha a ten se zhroutil na zem.

Tull nad ním chvíli stál, nozdry rozšířené, pak si rukou pohladil dlouhé, šedinami prokvetlé vlasy a otřel si z čela protivníkovu krev. Dav propukl v jáсот.

„Je tady nový,“ ukázal Corban na bojovníka ležícího v bezvědomí v blátě. „Viděl jsem ho přijet před pár dny.“

„Moc dobře tedy nezačal,“ uchechtl se Dath.

„Má štěstí, že bojovali dřevěným mečem. Jiní vojáci taky vyzvali Tulla na souboj a už nevstali.“

„Tehle taky nevypadá, že se brzy postaví,“ ukázal Dath prstem na zabahněného útočníka.

„Ale postaví se.“

Dath se podíval na Corbana a znenadání po něm skočil, až ho srazil z balvanu, na kterém seděli. Popadl svůj nový cvičný meč a postavil se nad kamaráda v nápodobě scény, kterou právě viděli. Corban se odkutálel stranou, vyškrábal se na nohy a pak Datha pomalu obcházel, dokud se nedostal na dosah k vlastnímu dřevěnému meči.

„Ták! Ty si troufáš vyzvat na souboj mocného Tulla,“ pronesl Dath a mířil na kamaráda mečem. Corban se zasmál a vyrazil proti němu s divoce rozmáchlým úderem. Meče do sebe bušily a chlapci se mezi zběsilými výbuchy energie častovali posměšky.

Kolemjdoucí se na ně jen usmívali.

Po jednom obzvlášť zuřivém Corbanově útoku skončil Dath na zádech, Corbanův meč se mu vznášel nad hrudí.

„Vzdá-váš-se?“ ptal se Corban přerývaně mezi nádechy.

„Nikdy,“ vykřikl Dath, nakopl Corbana do kotníků a svalil ho na záda.

Oba zůstali ležet a celí zesláblí námahou i smíchem jen zírali na jasné modré nebe, když vtom je vylekal čísi hlas.

„Tak copak to tu máme? Dvě prasátka se rochní v bahně?“

VERADIS

Veradis se zavrtěl v sedle, aby ulevil bolavým svalům. Pyšnil se tím, že je dobrý jezdec. Při vzpomínce na svůj šestnáctý svátek a válečnickou zkoušku, kdy se stal mužem, se usmál. Před nastoupeným vojskem svého otce dokázal tehdy téměř bezchybně naskočit na běžícího koně — tolik dní výcviku soustředěných do jediného okamžiku. I když od té doby uplynuly už víc než dva roky, Veradis si pořád pamatoval každý detail: jak na něj přišla řada, jak hřebce mlasknutím přiměl k cvalu, jak běžel vedle něj, zatímco v levé ruce svíral štít, jak se dupot kopyt mísil s tlukotem jeho vlastního srdce. Když popadl koně za hřívu, čas jako by se zastavil. Veradis se vymrštil ze země a jedním plyným skokem usedl do sedla. Pamatoval si, jak mu z očí vytryskly slzy a jak se v něm vzedmula radost, když jakoby zdálky uslyšel uznalé hlučení otcových vojáků, kteří tloukli kopím o štíty. Dokonce i otec, Lamar, baron z Ripy, se postavil a jásal.

Veradis se teď na koni předklonil a poškrábal se na koleni. Odřené kožené třásně suknice se mu lepily na stehna. Nepřítomně poplácal po krku svého bělouše. Dostal ho darem od bratra Krelise poté, co složil zkoušku Dlouhé noci. Veradis svrátil obličej a znovu přenesl váhu. Dvanáct dní v sedle by prověřilo každého jezdce, třebaš sebezdatnějšího.

„Bolavý zadek, bratříčku?“ uslyšel za sebou.

„Jo. Trochu.“

Krelis pobídl koně vpřed, aby jeli bok po boku. „Na to si zvykneš,“ navázal, v černém vousu se objevila škvíra úsměvu. „Ale vsadil bych se, že tvoje

bolest je nic ve srovnání s tou jeho.“ Ukázal palcem přes rameno. „Jediné, na čem kdy jel on, je paluba lodi.“

Veradis se vytočil v sedle, aby se podíval na vězně, kterého vezli do Jerolínu. Železné kroužky vpletené do vousů mu lehce cinkaly do rytmu koňské chůze. Hleděl zpřímá vpřed, modré oči vypadaly jako dva kousky ledu vsazené do ošlehané tváře. Obličej měl pokrytý pavučinou jizev a Veradis sklouzl pohledem k jeho nosu, či spíš k tomu, co z něj zbylo — chyběla mu špička. Ruce měl věžeň svázané za zády. I přesto ho obklopoval púltucet vojáků z Krelisovy posádky.

„Myslíš, že králi vážně něco řekne?“ zeptal se Veradis.

Bratr pokrčil rameny. „Otec si to myslí. A stejně tak i náš drahý bratříček Ektor, byť na to, aby cestu podstoupil s námi, se docela necítil.“

„Ektorovi pořád něco je.“

Krelis se znovu usmál. „No jo, Ektor je samá choroba. Ale hlavu má bystrou, jak mi otec nikdy nezapomene připomenout. Až já se stanu baronem z Ripy, udělám z Ektora svého rádce.“

Veradis pohlédl na staršího bratra tyčícího se do výšky na válečném vrátníkovu. *Bude z tebe dobrý vládce*, pomyslel si. Krelis — Lamarův prvorozený. Vždycky ho bylo všude plno a vojáky uměl vést s podvědomou lehkostí.

„A ty,“ zazubil se Krelis. „Ty budeš můj velitel. Vždyť kdybys byl o pár dlaní vyšší a širší, sám bych z tebe měl strach.“ Plácl Veradise po rameni a málem ho přitom srazil z koně.

Veradis se usmál. „Nemusíš přeci vypadat jako hora, abys mohl máchat mečem.“

„Možná ne tím špendlíčkem, který nazýváš mečem ty,“ zasmál se Krelis, „ale na tom nesejde. Velitel z Ripy ještě počká. Nejdřív uvidíme, co na tebe řekne král Aquilus, co z tebe udělá on.“

Veradis vešel do velké síně jerolinské. Obrovské sloupy z černého kamene čněly do výšky a ztrácely se ve stínech klenutého stropu. Na stěnách visely rozměrné tapiserie, úzkými okny členícími síň dovnitř proudilo sluneční světlo. Po obou stranách síně stály řady válečníků ve svítivých stříbrných

helmách, jejichž zahnuté nánosníky dodávaly vojákům vzezření dravých ptáků. Hrudní pláty kyrysů zdobil vyražený znak stříbrné orlice. Blýskaly se dokonce i trásně na jejich suknicích, vyleštěné a hladké. V rukou vojáci svírali dlouhá kopí, u boku jim visely dlouhé meče.

Veradis trochu zpomalil a voják za jeho zády mu dupl na patu. Veradis znovu nabyl rovnováhu a zrychlil, aby dohnal Krelise, který odhodlaně kráčel k nejzazšímu konci síně, jeho podkované sandály vyklapávaly rychlý rytmus o kamennou podlahu. V celé síni postávaly hloučky lidí čekajících na krále — služebnictvo, baroni, kteří přišli přednést králi spory o hranice, sedláci a všelijací další lidé hledající králův soud v celé řadě záležitostí.

Před Krelisem a válečníkem, který kráčel v čele jejich družiny, se všichni rozestupovali. „Armatus,“ šeptl Veradisovi bratr. Armatus byl prošedivělý muž s paží samý sval a s kůží jako kůra starého stromu. V Jerolinu zastával postavení vrchního zbrojmistra, prvního rytíře krále Aquila. Jeho zdatnost s mečem byla pověstná.

Družina si rychle razila cestu síní. Veradis kráčel před hrstkou orlích stráží krále, věžeň z Vin Thalunu šel v jejich středu. Veradis prošel otevřenými dveřmi. Odhalil se mu pohled na točité schodiště. Armatus nezastavil, vedl je všechny po širokých kamenných schodech až dolů. Podlaha se narovнала a to už pochodovali úzkou chodbou.

Armatus po chvíli odbočil a prošel dveřmi do rozlehlé holé komnaty: nebyl tu nábytek ani okna, světlo pocházelo jen z míhotavých pochodní. Do kamenných zdí a podlahy byly zapuštěny železné kruhy, z nichž visely rezavé řetězy a okovy.

Na vzdáleném konci místnosti stály tři postavy — muž se ženou stojící ve světle a za jejich zády neztetelný obrys kohosi zahaleného ve stínu.

Aquilus a Fidele, král a královna Tenebralu. Veradis si je pamatoval — zhruba před půltuctem let přijeli do Ripy na radu baronů. Fidele se téměř nezměnila, její tvář zůstávala stejně světlá a krásná, zato Aquilus vypadal starší, přibýly mu vrásky kolem očí i úst, i šediny v krátce střižených vlasech a ve strništi na bradě.

„Krelisi,“ pronesl král s pokynutím hlavy. „Kde je ten muž?“

Krelis už se dnes s králem i královnou setkal, dovedli ho k nim hned, jak přijeli do jerolinské pevnosti. Na Veradise zatím připadl úkol hlídat zajatce. Krelis ale nebyl pryč dlouho. Vrátil se s rozkazem bez odkladu předvést vězně před krále.

„Zde, můj králi,“ odpověděl nyní Krelis a ustoupil stranou, aby orlí strážce mohly dostřkat zajatce vpřed. Ten stanul před Aquilem se skloněnou hlavou a s rukama v okovech. Četné jizvy na jeho těle vypadaly v mihotavém svitu pochodní jako tmavá tetování. Jeden ze strážců zvedl řetěz přikovaný k zemi a připevnil ho na věžňova pouta.

„Už dlouhé roky jsem neviděl nikoho z tvého národa,“ začal král. „Jak se ocitl pirát ze země Vin Thalun v mém království, v mé pevnosti?“

„Plavili se na loupežné galéře, pane, hledali kořist. Vypálili několik vesnic na pobřeží, ale dostali se příliš blízko k Ripě...“ odpověděl Krelis.

Aquilus přikývl, zamysleně si prohlížel muže, jehož hlava zůstávala skloněná a oči se mu upíraly na železný kruh v podlaze, k němuž byl připoután.

„Prý máš pro mě nějaké informace. Je to pravda?“

Muž neodpovídal, stál zcela bez hnutí.

Krelis se k němu s nasupením naklonil a vlepil mu pohledek. Vězeň prudce zvedl hlavu, v očích mu blýsklo, zuby se na okamžik vycenily. Kovové kroužky vpletené do plnovousu — každý za jeden život, který vzal — o sebe cinkly.

„Začneme něčím jednodušším,“ navázal Aquilus. „Jak se jmenuješ?“

„Deinon,“ odpověděl Vin Thaluňan.

„Kde jsi přišel k tolika jizvám, Deinone?“

„V jámě,“ pokrčil válečník rameny.

„V jámě?“

„V zápasnické jámě. Máme na každém ostrově jednu,“ upřesnil Deinon s pohledem na jizvy na svých pažích. „To už je dávno,“ dodal, jako by na tom ani nezáleželo.

Veradis se oťrásl. Piráti z Vin Thalunu loupili nejen jídlo a bohatství, ale i lidi. Veradis slyšel, že zajatí chlapci a muži byli nuceni zápasit Vin Thaluňanům pro obveselení, přičemž ti nejzdatnější si mohli vysloužit cestu

z jámy a dostat místo na veslařské lavici jedné z vinthalunských lodí. Jestliže to tenhle muž dotáhl až na válečníka, musel si vést opravdu dobře.

„A je pravda, co tvrdí Krelis? Že ses plavil na pirátské galéře a plnil moje země?“

„Jo.“

„Ale vydal ses moc blízko k Ripě a Krelis tě chytil. A teď jsi tady.“

„Hm,“ zabručel pirát.

„A je ti známo, že trestem za tvůj zločin je smrt? Ty však víš něco, co bych měl vědět i já.“

„Jo,“ zamumlal vězeň.

„Nuže?“

„Řeknu vám, co vím, výměnou za svůj život. Tak mi to slíbil on.“ Zajatec kývl na Krelise.

„To se teprve uvidí podle toho, co se dozvím. A jestli je to pravda.“

Zajatec sklonil hlavu a olízl si rty. „Lykos má domluvené setkání, tady v Tenebralu.“

„Lykos,“ opakoval Aquilus zamračeně.

Před lety, když byl Veradis ještě dítě, napadali Vin Thalůňané celé pobřeží Tenebralu, a jejich útoky pronikaly dokonce i hluboko do vnitrozemí, kam doplouvali po řekách protkávajících celou zemi jako cévy, a loupili a pálili. Pak se ale něco stalo. Vin Thalůňané zaútočili i na samotný Jerolin, avšak tenebralským vojákům se útok podařilo odrazit. Ztráty na obou stranách byly značné. Nepokoje se pak utišily, výpady do vnitrozemí ustaly, a dokonce i útoky na pobřeží prořídly. Zhruba ve stejné době se mezi Vin Thalůňany začalo šířit jméno jednoho mladého náčelníka: Lykos. Ten mezitím vystoupal výš a postupně si podmanil všechny tři vinthalunské ostrovy, jeden po druhém — Panos, Nerin i Pelset. Místní náčelníky porazil a poprvé v dějinách Vin Thalunu celou zemi sjednotil. Poslední velká námořní bitva mezi Vin Thalůňany se odehrála před méně než rokem. Od té doby začal počet nájezdů opět narůstat, byť se jich většina dosud zaměřovala hlavně na pobřeží.

„Pověz mi o něm něco,“ vyzval ho Aquilus.

„Je to náš král,“ pokrčil pirát rameny. „Velký muž.“

„A on je teď jediným vůdcem Vin Thalunu?“ vyptával se dál Aquilus.

„Je to náš král. Je něčím víc než pouhým vůdcem. Mnohem víc.“

Aquilus se zamračil, pevně stiskl rty. „Tak proč chce vkročit na mou půdu?“

„Má se setkat s jedním z tvých baronů. S kým, to nevím, ale k setkání dojde tady na jihu, kousek od Narvu.“

Veradis uslyšel, jak se po komnatě rozléhá lapání po dechu.

„Jak to víš?“ vyštěkl Aquilus.

Deinon pokrčil rameny. „Zaslechnu všelicos. Můj bratr je Lykúv štitonoš. Džbánek vína mu často rozváže jazyk.“

„Kdy se mají setkat?“

„Brzy. Poslední noc měsíce vlka. Kdybych měl mapu, to místo bych vám ukázal.“

Aquilus si vězně dlouze prohlížel. „Proč ti mám věřit? Pirátovi, který udává vlastní lidi?“

„Když člověku hrozí přechod přes most mečů, nejeví se věrnost už tak důležitá,“ zamručel pirát.

„Možná,“ pronesl Aquilus tiše. „Jestli lžeš, jen sis ten přechod o chvíli oddálil. Tvoje hlava se může brzy loučit s rameny.“

„To vím,“ zamumlal Deinon.

„Musíme vyslat vojsko, otče,“ pronesl hlas ze stínu za Aquilem s Fidele a čísi postava postoupila vpřed. Byl to mladý muž, jen o málo starší než Veradis. Byl vysoký, sluncem osmahlý, pohlednou tvář mu lemovala hustá hříva tmavých kudrnatých vlasů. Veradis už ho jednou viděl. Byl to Nathair, tenebralský princ.

„Ano. To musíme,“ zamručel Aquilus.

„Pošli mě,“ řekl Nathair.

„Ne,“ odsekla Fidele a přikročila ke svému synovi. „Může to být nebezpečné,“ dodala přívětivěji.

Nathair se zamračil. „Pošli mě, otče,“ zopakoval.

„Možná,“ zamručel král.

„Tomu setkání musíme zabránit,“ řekl Nathair, „ale Peritus zrovna vyhání obry z pohoří Agullas. Poslední noc měsíce vlka bude ani ne za deset dní.“

To se dá sotva stihnout, i když vyrazíme zítra.“ Nathair se podíval na zamračenou matku. „A Lykos tam nemůže dorazit s početným vojskem. Ne, když má jít o tajnou schůzku na nepřátelském území.“

Aquilus se poškrábal na bradě, až mu vousy zašustily. „Možná,“ pronesl znovu, tentokrát však s větším přesvědčením. I tak ale pohledem zalétl ke královně. „Promyslím si to a ještě se rozhodnu. Nejdřív ale pošlu pro někoho, kdo by našeho hosta vyslechl poněkud zevrubněji.“ Podíval se na Armata, prvního rytíře. Prošedivělý bojovník přikývl a opustil místnost.

„Já nelžu,“ ozval se vězeň s náznakem zoufalství v hlase.

„Uvidíme. Krelisi, jsem dlužníkem tvým i tvého otce.“

„Je nám poctou být ti k službám, můj pane,“ odvětil Krelis a sklonil hlavu. „Pravdivost jeho slov nemůžeme zaručit, ale zdála se nám příliš důležitá, než abychom je mohli pominout.“

„Ano, správně. Ty i tvoji muži už máte nachystané komnaty. Máte za sebou náročnou cestu.“

„To máme,“ souhlasil Krelis. „Ale otec mi nakázal vrátit se hned, jak splním úkol.“

Aquilus přikývl. „Otec je nutné poslouchat. Vyřiď Lamarovi mé díky. Alespoň tedy zařídím, abyste na cestu dostali plné vaky a měchy.“

„Mám ještě jeden úkol,“ ozval se Krelis a pohlédl na Veradise. „Prosbu.“

„Pokud to bude v mé moci.“

„Můj otec tě prosí, abys na nějaký čas vzal tady mého mladšího bratra Veradise mezi své muže. Abys ho učil tak, jako jsi učil mě.“

Aquilus se poprvé zahleděl na Veradise. Ten se králi hluboce uklonil, i když poněkud nemotorně.

„Jistě,“ odpověděl král s úsměvem. „Tobě to nijak neuškodilo. Ale možná ne mezi *své* muže. Peritus je nyní pryč, a jestli mě paměť neklame, byl to právě on, kdo tě nejednou musel tahat z bryndy.“

Krelis se zazubil.

„Ale můj syn právě shromažďuje vojsko. Nathaire, ty hledáš dobré vojáky, je to tak?“

„Ano, otče.“

„Pak tedy ujednáno,“ rozhodl Aquilus. „Vítej, Veradisi ben Lamare, v mém domě. Nyní jsi mužem prince.“

„Vítej,“ pronesl Nathair, přistoupil k Veradisovi a stiskl mu paži. Veradis se střetl s pohledem bystrých, jasně modrých očí a cítil, jak si ho přeměřují.

„Bude mi ctí stát se členem tvé družiny, můj pane,“ odpověděl Veradis a sklonil hlavu.

„To ano,“ souhlasil Nathair se šibalským úsměvem. „Ale toho *pána* si nech. Pokud máš bojovat po mém boku a dávat za mě v sázku život, pak jsem prostě Nathair. Nyní běž a setřes ze sebe prach z cesty. Pošlu pro tebe později a promluvíme si u masa a vína.“

Krelis s Veradisem se znovu poklonili Aquilovi s Fidele, pak se otočili a opustili tu vlhkou síň.

„Sbohem bratříčku,“ řekl Krelis, když si Veradise přitáhl do náručí. Veradis se zamračil.

„Pořád nechápu, proč tu musím zůstat,“ namítal, zatímco Krelis nasedal na koně.

„Ale chápeš. Otec chce, aby ses naučil vést muže.“ Krelis se usmál.

„To vím, ale nemůžu se to učit v Ripě?“

„Ne,“ odpověděl Krelis, úsměv mu ve tváři pohasl. „Tady se k tobě nebudou chovat jako k synovi barona. Nakonec to tak bude lepší, uvidíš.“

„Jenom se mě chce zbavit,“ zamručel Veradis.

„Možná,“ zazubil se Krelis. „Já bych to udělal stejně. To mu nemůžeš vyčítat.“

Veradis se zatvářil kysele a rýpl špičkou boty o kamennou zem.

„No tak,“ řekl Krelis zamračeně, hustá černá obočí se mu spojila uprostřed čela. Sklonil se v sedle k Veradisovi a promluvil tišeji. „Tohle ti nesmírně prospěje. Udělá to z tebe lepšího člověka.“ Narovnal se a rozpráhl paže. „Podívej, jak to prospělo mně.“

„Hm,“ zabručel Veradis, ale nedokázal zabránit, aby mu s koutky úst nezaškubal úsměv.

„Vidíš, tak je to lepší,“ zakřenil se Krelis. Vojáci za ním nasedali na koně. Slunce už stálo vysoko na obloze. Bylo krátce po poledni a ve stájích to hučelo čilým ruchem. Krelisův kůň nepokojně tancoval.

„Rád bych zůstal a podíval se na vojsko, do kterého vstoupíš, ale musím se vrátit k otci. Cesta mi určitě zabere víc než deset dní.“ Mrkl na Veradis. „Brzy se zase uvidíme. A ty zatím využij svůj pobyt tady co nejlíp.“

Veradis ustoupil, Krelis otočil koně a vydal se poklusem pryč, jeho muži v těsném závěsu. Dusot kopyt se ve vzduchu vznášel ještě o chvíli déle.

Mladý válečník stál nějakou dobu na místě, pak se otočil, vešel do rozlehlých stájí a procházel kolem řady kójí, dokud nenašel svého bělouše. Když vešel do stání, kůň zafrkal a otřel se o něj čumákem. Veradis našel kartáč a železný hřeben a začal koně hřebelcovat, i když se zběžným pohledem ujistil, že podkoní se už o všechno potřebné postarali. Pokračoval ale i tak. Ta činnost mu přinášela klid a jistotu. Jako by přestal vnímat čas.

„Všechno v pořádku, chlapče?“ ozval se hlas za jeho zády. Veradis se otočil a uviděl, jak na něj škvírou ve dveřích hledí vrchní štolba, který předtím, když dojeli do Jerolinu, odváděl jejich koně do stájí.

„Ano, všechno v pořádku,“ odpověděl. „Jen...“ pokrčil rameny a nevěděl, co dál říct.

„Ničeho se neboj, chlapče, tvůj bělouš je tady v dobrých rukou. Já jsem Valyn.“

„Veradis.“

„Viděl jsem tvého bratra odjíždět. Dobrý muž.“

„To on je,“ souhlasil Veradis a nevěřil, že by mu neselhal hlas, kdyby chtěl ještě něco dodat.

„Dobře si vzpomínám, když tu u nás zůstával on. Jestli se nemýlím, když pak zase odjel, nejedné dívce se po něm stýskalo.“ Zazubil se. „Prý se přidáš k Nathairově družině.“

„Jo,“ zamručel Veradis. „Je to pro mě pocta,“ dodal s pocitem, že se to sluší, i když právě teď cítil popravdě jen osamělost.

Štolba si ho dlouze prohlédl. „Chystám se zrovna povečeřet. Často se dávám na vnějších hradbách. Je tam hezký výhled — nechceš se přidat?“

„Povečeřet?“ divil se Veradis, „ale —“ Vtom mu zakručelo v břiše.

„Slunce už skoro zapadá, chlapče. Zdržel ses tu pěknou chvílku.“

Veradis zvedl obočí, břicho se znovu ozvalo. „Přidám se rád,“ souhlasil.

Valyn ho zavedl do hodovní síně, kde si rychle naložili na talíř chleba a sýr a plátky horkého masa, Valyn ještě popadl džbáněk vína. Vystoupali po širokých černých schodech a našli si místo na hradbách.

Jerolin stál na mírném kopci, odkud shlížel na širokou pláň s jezerem, jehož hladina posetá rybářskými čluny se leskla na slunci. Veradis se zadíval na východ, sledoval očima proud řeky vinoucí se do dálky, jestli by ještě nezahlédl Krelise, ten však již byl dávno pryč. Na severu a západě se tyčily zasněžené vrcholky pohoří Agullas, rozeklané a jasně planoucí v záři posledních paprsků.

Chvíli seděli mlčky a sledovali, jak se sluneční kotouč noří za hory, načež Valyn začal vyprávět o Aquilovi a pevnosti. Veradis mu na oplátku povídal o svém domově, o otci a bratřech, i o životě v Ripě, pevnosti na pobřeží.

„Máš ženu, děti?“ zeptal se zničehonic Veradis. Valyn dlouho mlčel.

„Měl jsem ženu a syna,“ odpověděl nakonec. „Teď už mi to připadá, jako by to bylo v jiném životě. Zemřeli. Před mnoha lety vyplnili naši pevnost Vin Thaluňané. Možná jsi o tom tehdy slyšel, byť v té době ses ještě nejspíš držel máminy sukně.“

Veradis si odkašlal. Máminy sukně se nikdy nedržel — umřela při porodu. Zamrkal, rychle tu představu zaplašil. „Slyšel jsem to vyprávět,“ odtušil. „Tehdy bývali mnohem troufalejší.“

Valyn náhle vyskočil a zíral na pláň pod pevností.

„Co se děje?“ zeptal se Veradis, který se postavil vedle štolby a sledoval jeho pohled přes cimbuří. K pevnosti se blížil osamělý jezdec, který jel na velikém grošovaném bělouši. Veradis na tu dálku nerozeznával skoro nic, leda že se kůň pohyboval s nebývalou ladností.

Valyn si dlaní otřel oči. Chvíli beze slova stál a upíral zrak na přibližujícího se jezdce.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Veradis.

„Jo,“ zamručel Valyn. „Jmenuje se Meical. Je to rádce našeho krále a naposledy jsem ho viděl tu noc, kdy zemřeli moje žena a můj syn.“

KAPITOLA TŘI

CORBAN

„Ale ne,“ zahučel Dath, když se oba chlapci vyškrábali na nohy.

Tyčila se nad nimi partička starších kluků. V jejím čele stál Vonn. Byl to syn Evnise, jenž byl královým rádcem, takže Vonn se považoval za někoho, kdo má v pevnosti Dun Carreg a jejím okolí jistou váhu. Věkem Corbana o pár let převyšoval. Nedávno složil válečnickou zkoušku a podstoupil Dlouhou noc, takže už měl za sebou přechod z chlapce v muže. Podle všech měřítek byl Vonn výjimečný bojovník s mečem.

Dopředu se prodral jiný kluk, vysoký a blondatý. „No tak?“ zopakoval. „Co to děláte?“

Jenom ne Rafe, blesklo hlavou Corbanovi. Rafe také patřil k Evnisově tvrzi, byl asi o rok starší než Corban a byl to syn lovce Helfacha. Rafe byl krutý chvastoun a Corban se mu vědomě vyhýbal.

„Nic, Rafe,“ odpověděl Corban.

„Mně to jako nic rozhodně nepřipadalo.“ Rafe postoupil o krok blíž. „Viděl jsem, jakou tady vy dva máte legraci, jak se spolu válíte v blátě.“ Pár dalších kluků se uchechtlo. „Copak to tu máte?“

„Cvičné meče,“ odpověděl Dath. „Zrovna jsme se byli podívat na Tulla, jak zápasil, viděli jste ho taky...?“

Rafe zvedl dlaň. „Já ho vídám každý den na Jeřabinovém poli,“ odsekl, „kde *opravdoví* válečníci používají *opravdové* meče, ne klacky.“

„Brzy tam budeme taky chodit,“ vyhrkl Corban. „Letos v měsíci orla mi bude čtrnáct, a Dathovi chvíli nato. A kromě toho, na Jeřabinovém poli se

přeci taky používají cvičné meče, táta mi říkal, že...“ ale vtom zmlkl, uvědomil si totiž, že se na něj upírají oči všech.

„Vám dvěma Tull nedovolí válečnickou zkoušku vůbec dělat,“ usadil ho Rafe. „Ne, až se dozví, že jste se tu rochnili v bahně jako prasata.“

„My jsme se tu nerochnili v bahně, my jsme tady cvičili s mečem,“ promluvil pomalu Corban, jako by to vysvětloval dítěti. Na chvíli zavládlo ticho, pak celá jejich parta vyprskla smíchy.

„Tak jdeme, Rafe,“ ozval se Vonn, když se všichni zase uklidnili, „v pole-dne začíná vrhání kamenů a já to chci vidět.“

Rafe se podíval na Corbana s Dathem. „Ještě jsem s nimi neskončil.“

„Jsou to jen děcka. Nemám chuť mrhat s nimi čas,“ trval na svém Vonn a tahal Rafea za paži.

„Rychle, Dathe,“ zašeptal Corban, otočil se a chvatným krokem kráčel pryč. „Rychle,“ zopakoval se syknutím. Dath tam ještě chvíli stál, pak popadl svůj kožený vak a následoval Corbana.

Šli přímo vpřed, cesta je vedla pryč z louky směrem k vesnici. Snažili se co nejvíc prodloužit vzdálenost mezi sebou a Rafem.

„Sledují nás?“ zamumlal Corban.

„Nemyslím,“ odpověděl Dath, ale za pár okamžiků už uslyšeli dupot běžících chodidel. Rafe je předešnal a zastavil se těsně před Corbanem.

„Nedostal jsi povolení odejít,“ řekl a píchl Corbana prstem do prsou.

Corban se zhluboka nadechl, srdce mu začínalo bušit až v uších. Podíval se nahoru na Rafea, který byl o hlavu vyšší a výrazně rozložitější než on sám. „Nech nás být, Rafe. Prosím. Je přeci Jarní slavnost.“

„Nemáš snad nic lepšího na práci?“ dodal Dath.

„*Nech nás být*,“ pitvořil se Crain, který Rafea doprovázel. Vonna ani zbytek kluků nebylo nikde vidět. „Slyšíš to, Rafe? Takhle by s tebou neměl mluvit.“

„Mlč,“ odsekl Rafe. „Mám dojem, že tihle dva skrčci zaslouží lekci slušného chování.“ Popadl Corbana za paži a zpola ho nasměroval, zpola odtáhl k prvním domům ve vsi. Corban se chvatně rozhlížel, ale od lidí na slavnosti už se dost vzdálili. Viděl, že Datha popadl Crain a strkal ho za ním.

Za pár vteřin už se ocitli za jedním z domů. Rafe mrštil Corbanem o zeď a vyrazil mu dech. Corbanovi ochably prsty, až upustil dřevěný meč.

Nato Rafe udeřil Corbana pěstí do břicha, až se mladší chlapec zlomil v pase. Jen pomalu se opět narovnal.

„Tak dělej, kovářskej,“ zavrčel Rafe, pěsti zdvižené. Corban se na něj jen díval. Chtěl něco říct, chtěl zvednout ruce, ale — prostě to neudělal. Žaludek se mu svíral. Když se Corban pokusil promluvit, vyšlo z něj pouze jakési zakrákání. Udělalo se mu na zvracení a jen zavrtěl hlavou.

Rafe ho znovu praštil a Corban zavrával, že rtu mu vytryskla krev. *Braň se!* zakřičel hlas v jeho hlavě, ale on jen natáhl ruku a celý slabý a vyděšený se opřel o zeď. Podíval se na Datha a viděl, jak se jeho kamarád vrhá vpřed, mlátí rukama a kope, ale Crain byl starší i silnější a Dath byl drobný i na svůj věk. Crain ho srazil k zemi.

„Ty nejsi jako tvůj táta,“ odplivl si Rafe.

Corban si otřel krev ze rtu. „Co?“ zamumlal.

„Ten by se bránil a byla by to větší legrace. Ty jsi jenom srab.“

V Corbanovi na kratičký okamžik něco vzplálo, horký oheň hluboko v břiše, jako když táta otevřel dvířka pece a plameny vyšlehly ven. Prsty se mu sevřely v pěst a paže se vydala vzhůru, vtom ho ale Rafe praštil do brady — a ten žhnoucí pocit zmizel stejně rychle, jako se objevil. Corban už pak jen padal, až nakonec s tupým zaduněním žuchl na zem.

„Vstávej,“ posmíval se Rafe, ale Corban jen ležel a doufal, že to brzy skončí, zatímco se mu v ústech rozlévala železitá pachuč krve.

Rafe kopl Corbana do žeber, pak kdosi zakřičel. Zpoza rohu domu se vynořila postava a rychle se k nim blížila.

„Tohle si asi vezmu,“ zakřenil se krutě Rafe, sklonil se a zvedl Corbanův dřevěný meč. Pak už utíkal uličkou pryč, jeho kumpán běžel za ním.

Dath si přiklekl ke Corbanovi a chtěl mu pomoci vstát, to už k nim ale došel muž, který před chvílí křičel. Byl to Gar.

„Co se tu stalo?“ chtěl vědět štolba. Corban se zatím zvedal na kolena. Vyplivl krev a vstal, lehce se přitom kymácel.

Dath natáhl ruku, aby kamaráda podržel, ale Corban jeho paži odstrčil. „Nech mě,“ odsekl šeptem, po tváři mu stékaly slzy a rozmazávaly prach a krev.

„Nech mě,“ zopakoval, tentokrát hlasitěji. Odvrátil se, prudkými pohyby si otíral oči, a cítil, jak ho stejnou měrou zalévá vztek a hanba.

„Pojď se mnou, chlapče,“ řekl Gar a pak se obrátil na Datha. „Bude lepší, když nás na chvíli necháš o samotě, mladíku.“

„Ale Corban je můj kamarád,“ protestoval Dath.

„To ano, ale já s ním chci mluvit. Sám.“ Vrhł na Datha pohled, který ho přiměl váhavě odejít, ač se ještě několikrát ohlédl.

Corban se obrátil a rychle vyrazil opačným směrem. O ničí společnost nestál. Gar ho však záhy dostihl. Chvilí šli mlčky vedle sebe. Corban byl příliš zahanbený, než aby mohl mluvit, a tak se soustředil na ovládnutí překotného dechu. Tlukot pulzující krve v jeho hlavě se zvolna utišoval.

„Co se to tam stalo?“ zeptal se Gar nakonec. Corban neodpovídal. Ne-důvěřoval svému hlasu, že by zůstal pevný. Po další dlouhé odmlce ho Gar přiměl zastavit a natočil ho tak, aby stáli tváří v tvář.

„Co se stalo?“ zopakoval Gar.

„Chceš mě ponížít ještě víc, že mě nutíš o tom mluvit?“ odsekl Corban. „Viděl jsi, co se stalo. Rafe mě praštil a já — já jsem neudělal nic.“

Gar semkl rty. „Je starší a větší než ty. Nahnal ti strach.“

Corban si odfrkl. „Dokonce i Dath se bránil. Ty bys snad dovolil, aby tě někdo takhle praštil?“ Když Gar mlčel, pokusil se Corban odejít, ale Gar ho chytil za rameno a zadržel.

„Co ten spor vyvolalo?“

Corban jen pokrčil rameny. „Tomu stačí málo, aby začal mlátit mladší a menší než on sám.“

„Aha,“ zamručel Gar. „A ty, tys mu tu ránu vrátit chtěl?“

„Samozřejmě,“ sykl Corban.

„Tak proč jsi to neudělal?“

Corban se zadíval do země. „Protože jsem se bál. Chtěl jsem se bránit, ale nešlo to. Nešlo se ani pohnout. Zkoušel jsem to, ale jako by se mi ruce proměnily v kámen, nohy jako by zabředly do jedné z baglunských bažin.“

Gar pomalu pokýval hlavou. „Všichni máme strach, Bane. Dokonce i Tull. Důležité je ale to, jak s ním naložíme. Jen takto dospíváme v muže. Svě emoce se musíš naučit ovládat, chlapče. Kdo to neumí, ten často skončí na prkně

a nezáleží na tom, jestli ho přemohla zloba, strach nebo pýcha. Pokud tě ovládají emoce, dřív nebo později je z tebe mrtvý muž.“

Corban k němu zvedl oči, bolest ve rtu na chvíli vyprchala. Tolik slov najednou od Gara ještě nikdy neslyšel.

Štolba se k němu naklonil a dloubl ho do hrudi. „Nauč se emoce ovládat a můžou se stát tvou zbraní, která ti dá sílu.“

„To se ti snadno řekne,“ zamumlal Corban. „*Jak?*“

Gar se na něj chvíli jen díval. „Můžu tě učit, jestli chceš,“ pronesl tiše.

Corban zvedl obočí. Gar kvůli své poraněné noze nikdy necvičil na Jeřabinovém poli ani nepatřil k žádné posádce — co si Corban pamatoval, Gar vždycky kulhal —, takže si neuměl představit, co by ho Gar asi tak mohl naučit.

„Co je?“ zeptal se Gar. „Chromá noha neznamená, že zapomeneš, jak držet meč nebo jak se postavit nepříteli v bitvě.“

Držet meč. „Tak dobře,“ pokrčil Corban rameny. „I když se zbraní mě zatím učí táta, dokud nebudu dost starý, abych mohl na pole.“

Gar se lehce ušklíbl. „Thannon tě toho sice může naučit hodně, ale jak ovládat hněv, rozhodně ne.“

Corban se usmál. Jeho táta nebyl zrovna známý pro svou mírnou povahu.

„Necháme si to pro sebe,“ dodal ještě Gar.

„Co? To jako abych to neříkal třeba ani Cywen?“

„Především ne Cywen.“ Koutky Garových úst zvlínil vzácný úsměv. „Nedala by mi pokoj. *Gare, nauč mě tohle, Gare, nauč mě tamto,*“ napodoboval ji. „Ne, tvoje sestra mi dává už tak dost zabrat kvůli koním.“

Corban se zasmál. Gar napřáhl ruku a Corban ji stiskl.

„Dobrá. Tak,“ navázal Gar, „vrátíš se na slavnost?“

„Ještě ne.“ Podíval se na proudící davy za Garovými zády.

„Dříve či později se tam budeš muset vrátit a čím déle to bude odkládat, tím horší to bude. Jako když tě shodí kůň. Navíc tvůj kamarád bude mít obavy.“

„Já vím. Vrátím se, jen ne hned. Asi se půjdu podívat za Dylanem.“

Gar přikývl. „K Darolově usedlosti je to pěšky daleko. Měli bychom tě vypucovat a osedlat Vrbáka, jestli to máš stihnout zpátky před západem slunce

na vázání rukou.“ Corban se mlčky podvolil a vyrazil s Garem do uliček Havanu. Vesnice byla liduprázdná, slavnost odlákala všechny na trh. Corban zvedl oči. Vysoko nad sebou uviděl pevnost Dun Carreg. I ta ale vypadala zamlkle a opuštěně. Nikde žádný pohyb, ani na hradbách, ani u velkého oblouku Kamenné brány klenoucího se nad jediným vstupem do opevnění.

Došli ke stájím a za chvíli už Corban seděl na hřbetě statného poníka hnědáka, zatímco tvář ho štípala po mytí v sudu s vodou.

„Počkej ještě chvíli,“ řekl Gar a zmizel do stáje. Brzy se vrátil s koženou sedlovou brašnou. „Jen něco na cestu: chleba, kus sýra, deka a provaz. Vždycky buď připraven,“ dodal v odpověď na Corbanův tázavý pohled. „Nikdy nevíš, co tě potká.“

Corban se posmutněle usmál a dotkl se rozbitého rtu. „To opravdu ne.“

„Pamatuj si: vrať se před západem slunce. Dávej na Vrbáka pozor a on bude dávat pozor na tebe. A vyhni se Baglunu. Prý tam zahlédli vlkovec.“

„Hm,“ zabručel Corban. Tomu nevěřil. Vlkovci si na kraj lesa troufali jedině v zimě, přilákání pachem koní z výběhů v okolí pevnosti Dun Carreg. A i to jen výjimečně, v měsíci vánic, když zuřila jedna bouře za druhou. Měli radši hluboké lesy než otevřené pláne.

Za chvíli už Corban nechal Havan za sebou a jel po silnici, která vedla do Baglunského lesa. Po silnici obrů, jak se jí říkalo, protože ji postavili dávno poražení obři z klanu Benothi, který v těchto místech vládl ve starých dobách, než jim tuto zemi vzali lidé. Silnice spojovala Narvon s Ardanem, ač mezi oběma královstvími dnes proudilo méně provozu než kdysi. Cesta proto zvolna zarůstala travou a mechem, náspy se rozpadaly. Corban uviděl v dálce před sebou kopeček, na kterém stál Dylanův dům, a za ním řeku Tarrin, která se mihotala v poledním slunci. O kus dál vpředu vyplňovala celý obzor tmavá šmouha Baglunského lesa.

Den začínal být horký, vánec od moře působil jako letmé pohlazení. Corban si zkusmo sáhl na ret, který mu bolestivě natekl. Bolela ho i hlava a také žebra tam, co ho do nich Rafe nakopl. Povzdychl si: Jak se to mohlo takhle zvrtnout?

V paměti se mu vynořila Rafeova tvář, jeho úšklebek, když zvedl Corbanův cvičný meč a utekl před Garem. Corbanovi zrudla šíje, jak znovu

prožíval hanbu celé té události. *Možná jsem opravdu jenom srab. Kéž bych byl silný a nebojácný jako táta.* Co tím Gar myslel, že by se měl naučit ovládat emoce? Jak by se dalo něco takového naučit? Ale pokud mu to pomůže dát Rafeovi lekci, Corban byl ochotný to zkusit, ať už to bylo cokoli. Gar byl vždycky nějak poblíž, co si jen Corban pamatoval — byl to dobrý přítel mámy s tátou. Corban se ho popravdě maličko bál: vypadal vždycky tak přísně, vážně. Ale Garova nabídka, že mu pomůže, ho doopravdy lákala.

Do mysli mu pomalu pronikl jakýsi hluk a Corban zvedl oči. Zdálo se k němu blížil veliký vůz, na něm seděly dvě postavy a další kráčely či běžely vedle něj.

„Dylan.“ Vrbák svým stálým tempem urazil už notný kus cesty, a jak se blížili k řece, ustupovaly pozvolna kamenité meze okolo Havanu úrodným loukám, místo žlutě rozkvetlého hlodaše se objevoval jalovec a hloh. Vpředu se tyčila Darolova usedlost.

Darol, Dylanův táta, seděl vpředu na těžce naloženém voze taženém poníkem plavákem, vedle něj seděla jeho žena. Dylan doprovázel vůz po jedné straně a jeho sestra s manželem šli dlouhými kroky vzadu, jejich syn Frith pobíhal okolo. Corban se usmál. Přes zimu je viděl jen málo, máma mu v období bouří nedovolovala chodit daleko od Havanu — její obavy vyrůstaly z pověstí o hladových vlkovicích. Minulé léto u nich však strávil hodně času, nejvíc s Dylanem. Když se s Dylanem potkali poprvé, hned se pohádali: Corban bránil svou sestru kvůli něčemu, co řekla. Spor ale nějak skončil smíchem a brzy nato se mezi oběma chlapci vyvinulo pevné přátelství, třebaš byl Dylan o pár let starší.

Dylan pomáhal otci při práci, ale když přišel na návštěvu Corban, skoro vždycky si na něj našel čas. Brzy už Corbanovi ukazoval všelijaké úkoly na farmě — hloubení jam na sloupy plotu, osev a sklizeň obilí, chytání lososů a hromadu dalších věcí. Corbana ale víc zajímalo, jak používat prak, jak rozeznávat stopy zvířat a jak ulovit, stáhnout a upéct zajíce. Nejvíc ho bavily výpravy na okraj Baglunského lesa. V lese si připadal jako v jiném světě, který působil někdy děsivě, ale vždycky lákavě. Teď Corban na Baglunský les pohlédl, na jeho obří rozlohu táhnoucí se do dálky. Že by mohl existovat les ještě větší, to si nedovedl ani představit — dokonce ani v případě slavného

Fornu ležícího daleko na východě, který prý zabírá území větší než polovina všech království Zemí vyhnanců dohromady. Když se Corbanovi vybavily vzpomínky na výlety s Dylanem do Baglunu, odfrkl si. Ke konci loňského léta, kdy Dylana zaměstnávala sklizeň od úsvitu do soumraku, už se Corban vydával do lesa sám. Když se s tím tehdy svěřoval Dathovi, cítil se pyšně a zval ho, aby se k němu na některé z výprav připojil. Dath ale jen udělal znamení proti zlu, zbledl a odvětil, že Corban je buď hodně odvážný, nebo se spíš úplně zbláznil. Ale popravdě řečeno, s odvahou to nemohlo mít nic společného, protože té neměl, soudě alespoň podle střetu s Rafem, ani za mák. Corbanovi se v lese jednoduše líbilo, i když z představy, že by na to přišla máma, ho mrazilo i na slunci.

Od Dylana ho teď dělilo už jen asi sto kroků. Corban přitáhl oštěp, Vrbák zastavil, čekali. Darol mu pokynul hlavou, když ho míjel, a Dylan se odlepil od vozu a kráčel k němu.

„Ahoj Bane,“ pozdravil a pak se zamračil, když uviděl Corbanův potlučený obličej. „Co se ti stalo?“

„Upadl jsem,“ zalhal Corban. „Za tebou zrovna jedu. Napadlo mě, že ti pomůžu třeba nacytat lososy, ale jak se zdá, jedu pozdě.“

„Táta všechno sbalil už při východu slunce. Musíme odvézt jídlo do Havanu včas na hostinu. Tak jindy, jo?“

Zrovna v tu chvíli přiběhl k Dylanovi zezadu malý Frith a nakopl ho do kotníku, až to zapraštělo. Frith se zachichotal a chtěl zase utéct, ale Dylan, který poskakoval na jedné noze, ho popadl v podpaží a zvedl do vzduchu. Kluk ještě chvíli kmital nohama, jako by běžel, ale když pochopil, že nemá jak uniknout, svěsil je a zakřenil se. Dylan si ho s máchnutím posadil na ramena.

„Na tohle už jsi trochu starý — vždyt' ti bude devět.“

„Ale mně se tady nahoře líbí,“ protestoval Frith.

„No, alespoň tak nic neprovedeš.“ Dylan se otočil zpátky na Corbana. „Jdeš s námi? Nemůžu se dočkat, až uvidím slavnost.“

„Ne, díky. Zrovna jsem odtamtud odešel.“

„Tak dobře, Bane. Ale na vázání rukou se vrátíš, ne?“

Corban přikývl.

„Dobrá. Pak mi povíš všechno o tom tvém pádu.“

„Au!“ vyjekl najednou Dylan, když ho Frith chytil za uši a mocně za ně zatahal. „Co to vyvádíš?“

„Jsi můj kůň. Hyjé!“ vykřikl Frith a znovu Dylana zatahal. Dylan chytil synovce za ruce a jakoby cvalem se rozeběhl za vozem. Ještě se přes rameno rozloučil s Corbanem.

Frith se na Corbana zazubil. Ten zvedl pěst, aby mu zahrozil, zatímco se snažil nevyprsknout smíchy.

Corban zůstal ještě chvíli jen tak sedět na Vrbákovi a díval se za vozem mizejícím v dálce. Přemýšlel, co dál. Pak se mu pohled znovu stočil na Baglun a Corban mlasknutím pobídl Vrbáka vpřed.

EVNIS

Evnis si vzal od svého lovčího Helfacha měch s medovinou, odzátkoval ho a pil. Chuť medu mu oslazovala jazyk, alkohol ho hřál.

„Je dobrá, co?“ řekl Helfach.

„Hm,“ zamručel Evnis. Myslel teď na důležitější věci než na jakost medoviny, kterou pil. Kolik let už uplynulo od onoho dne, kdy se zaslíbil Asrothovi a stal se spojencem cambrenské královny Rhin. A jak vysoko se od té doby vypracoval — teď je rádcem krále Brenina, vládce celého Ardanu. Ta noc tehdy v Temném hvozdu mu připadala jako z jiného života. Cítil tehdy strach, ale i cosi opojného. A teď zakoušel podobné pocity: směs strachu a vzrušeného očekávání se k němu vracela z minulosti jako ozvěna onoho dávného slibu.

Seděli v zarostlém dolíku na jižním kraji Baglunského lesa, skoro půl dne cesty od Dun Carreg. O kus dál na jihu dusalo přes vřesoviště stádo divokého skotu, až se chvěla zem. Nad ním se vznášel oblak prachu, jako by je sledovala nějaká obří šelma.

„Kde vězí?“ zamručel Evnis.

Helfach vzhlédl a zastínil si oči dlaní. „Říkal v poledne, takže by měl každou chvíli dorazit.“

„Nesnáším čekání,“ zabručel Evnis. Raději by se vrátil ke své ženě Fain. Necítila se dobře a potřebovala ho. Obavy o ni ho doslova sžíraly.

Helfach se ušklíbl. Dál seděli mlčky, jen si čas od času předali měch. Evnisův kuň najednou zvedl hlavu a zastříhal ušima.

„Tamhle,“ ukázal Helfach.

Ze stromů vyklouzla postava a zamířila k nim.

„Kápi,“ pokynul Evnis a sám si ji přetáhl přes hlavu, aby si zakryl tvář.

Jezevec přijel blíž, Evnis vstal a vyšel mu vstříc. Byl vysoký, v ruce luk s nenasazenou tětivou, tvář samou vrásku a jizvu. Měl studené oči. Evnise napadlo, že je mladší, než vypadá.

„Tohle je pro tebe.“ Muž mu podával kožené pouzdro.

Evnis z pouzdra vytáhl svitek, rozlomil voskovou pečeť a mlčky četl. Po dlouhé chvíli svrátil obličej, svitek zase svinul a schoval pod plášť.

„Tvým cílem bude usedlost severovýchodně od Baglunu,“ řekl muži, „na kopci hned za řekou. Je obehnaná palisádou.“

„Není to blízko u Dun Carreg?“

„Správně.“

Muž zamručel. „Kolik?“

„Rodina. Šest lidí.“

„Kolik z nich ví, jak se drží meč?“

„Dva muži, jeden kluk, který zrovna začal na Jeřabinovém poli. Ostatní jsou ženy a děcko.“

„Ženy ani děcka zabíjet nebudu.“

Evnis přimhouřil oči. „Vybral si Braith toho pravého?“

„Zatím si nikdy nestěžoval.“

Evnis pokrčil rameny. „Udělej to dneska. V pevnosti se koná svatba, takže jestli chceš dokázat, co o sobě tvrdíš, budeš si muset na mrtvolu počkat, až se vrátí ze slavnosti. A ještě něco: usedlost ať pohltí jasné plameny.“

„Dobře,“ zamručel ten muž a ztratil se zase zpátky mezi stromy.

„Už jsme tady skončili?“ chtěl vědět Helfach.

Evnis vytáhl z kabátu svitek a znovu si ho přečetl.

Bud' zdrav, můj věrný. Braith má teď dobrou pozici, silnou. Využij jeho muže moudře. Vylákej Brenina z nory, a to co nejdřív. Náš čas se blíží. Co se týká věci, s níž ses na mě obrátil: pokud tvoji ženu nedovedou uzdravit léčitelé, musíš využít moc země. Najdi tu knihu. Ty víš, kde hledat. Najdi dveře a najdeš

knihu. Podle Uthase ti pomůže. Kromě kotlíku už tvoji ženě nepomůže nic. Jestli to lze, odveď ji tam.

Pamatuj na naši věc, pamatuj na přísahu.

Evnis zachrchlal a odplivl si. Dopis spálil.

„Musíme se vrátit,“ řekl a vyskočil do sedla. „Jestli to nestihneme zpátky na vázání rukou, Alona mě prohlásí za zrádce, jehož hlava patří na špalek.“
Zrádce. Kdyby jen znala hloubku mojí zrady.

Helfach si odfrkl. „Ať to ta mrcha klidně zkusí: Brenin poslouchá tebe.“

„To jo, ale on poslouchá i ji a další lidi. Alona mě nenávidí. Nikdy na mě nepřestane házet vinu za smrt svého bratra Rhagora.“ *A má pravdu, pomyslel si.*

Mlčky vyjeli na koních z údolí, projeli řídkým hájem a po silnici zamířili zpátky do Dun Carreg. Evnis ucítil vítr ve tváři. V myšlenkách se vrátil k dopisu. „*Náš čas se blíží... pamatuj na přísahu.*“ Jak by mohl zapomenout? *Posadit Rhin na trůn nejvyššího krále, rozpoutat válku bohů a přivolat Asrothovo vtělení.* Evnis se zašklebil. Vážně už od té noci v Temném hvozdu uplynulo osmnáct let? Někdy mu připadala jako sen — a jindy si přál, aby to sen byl. Všechno bylo tehdy o tolik jednodušší.

Dotáhni to do konce, napomenul se v duchu. Jiná možnost už ti stejně nezbyvá. A jako vždycky, když jeho myšlenky dostaly trochu prostoru, zatoulaly se mu k Fain. *Jedna věc je jistá — musím najít tu knihu.*

CORBAN

Corban se blížil k řece a terén se postupně narovnával. Po pravé straně míjel lososové sádky.

Pohlédl na stromy, které lemovaly protilehlý břeh. Už kousek od řeky rostly hodně hustě. Hranice lesa. Corbanem projel týž záchvěv vzrušení jako pokaždé, když se přiblížil k Baglunu.

Navedl poníka k brodu, jeho kopyta rozstříkala vodu a klapala o kameny. Vylezli na druhý břeh a zmizeli do náruče lesa.

Silnice obrů se táhla dál. Dláždění v lese bylo porostlé mechem. Propletené větve nad hlavou halily svět dole do šera. Stíny však neznámo proč Corbana uklidňovaly, tišily jeho mysl.

Corban nechal poníka, ať si jde vlastním tempem, a zasníl se. Předstával si, že je slavným lovcem jako Marrock, který zrovna pronásleduje bandu zločinců podnikající loupeživé nájezdy z Temného hvozdu na severu království. Tak to slyšel od táty. Thannon při práci rád mluvil a převyprávěl mu už spoustu legend jejich světadílu, Zemí vyhnanců, jež byly jejich domovem. Ale vyprávěl i o tom, jaké je jejich království, Ardan, *dnes*, o narůstajících neshodách mezi jejich králem Breninem a Owainem, králem sousedního Narvonu, i o silicím množství banditů působících v Temném hvozdu, který obě království odděloval. Thannon se mu zmiňoval především o jedné bandě, která podnikala výboje do Ardanu, vypalovala dvory statkářů a okrádala všechny pocestné, na které narazila. Podle něj má možná namířeno i do Baglunu.

Corban cítil, jak se mu sevřel žaludek a rozšířily zorničky, když se rozhlédl kolem sebe a představil si bandity, jak se ukrývají v křoví a chystají se na něj vrhnout. Kdo by ale tak pošetile riskoval, aby si rozbil tábor na dohled od Breninovy vlastní pevnosti?

Není se čeho bát.

Tady už stromy rostly blízko u sebe, proluky mezi kmeny byly zarostlé hustými trnitými křovisky. Kousek vpředu náhle silnice obrů ústila do otevřené louky, která byla posetá skvrnami slunečního svitu pronikajícího sem korunami stromů. Corban dojel na mýtinu a stanul na louce pokryté rozkvetlými zvonky jako modrým kobercem. Porost postupně zakrýval i přísežný kámen.

Obelisk čněl nad paloukem: temný kámen s vyrytým runovým nápisem v dávno zapomenuté řeči. Další památka na obry, kteří tuto zem kdysi obývali. Kámen se občas využíval k určitým slavnostem, ale Brenin k němu pokud známo nezavítal už od doby, když převzal otcův meč a stal se králem Ardanu, což bylo před víc než patnácti lety. Kámen působil staře, osaměle. Corbanovi se tu líbilo.

Sesedl a došel k obelisku. Zdál se mu jiný: jakoby *mokrý*, potřísněný tmavými stružkami vytékajícími z hluboko vyrytých run. Corban natáhl ruku a kamene se dotkl. Vtom se na mýtině zatáhlo, slunce zakryly mraky, a Corban se otrásl. Odtáhl ruku. Konečky prstů měl rudé. Je to *krev*?

Uvědomil si, že mu srdce buší tak prudce, až ho to ohlušuje. Zamlžil se mu zrak a pak už jen padal.

Corban se probral a s mrkáním se rozhlédl kolem sebe.

Ležel sice stále na mýtině a opíral se obelisk, něco se však změnilo. K horšímu. Okolí mu přidalo vybledlé, jako by něco vypilo ze světa všechnu barvu. Podíval se na nebe. Nad ním vřely temné mraky, vzdouvaly se a srážely jako rozbouřené moře. A panovalo ticho, příliš velké ticho. Žádný zpěv ptáků ani cvrkot hmyzu, žádné zvuky lesa. Jen šumění větru ve větvích.

Když tu uslyšel kroky. Praskání spadáných větví a listů znělo v tom tichu velmi hlasitě. Z křovin lemujících mýtinu se vynořila jakási postava, muž

s mečem u pasu, jeho plášť nesl stopy cest. Když si všiml Corbana, zarazil se, ale pak se vydal přímo k němu.

„Tebe jsem hledal,“ řekl ten muž a dřepł si ke Corbanovi.

Jeho věk nedokázal Corban odhadnout. Okolo očí a úst měl vrásky, ale tvář mu z větší části zakrýval krátce zastřižený vous. Vlasy měl tmavé, s popráškem šedin. Pak se mu Corban podíval do očí. Byly žluté jako oči vlka a staré. Ne — víc než staré. *Pradávné*. A moudré.

„Proč?“ zeptal se Corban.

Muž se usmál, vřele a přívětivě, a Corban cítil, že i on se usmívá.

„Potřebuju pomoc. Mám úkol a sám na něj nestačím.“ Vytáhl z kapsy kabátu jablko, nápadně rudé v tomto vybledlém světě, a zakousl se do něj, až odstříkla šťáva. Nehty měl muž popraskané, polámané a špinavé.

„Proč zrovna ode mě?“ zamručel Corban.

„Přímočará hlavička,“ odtušil muž a znovu se usmál. Pokrčil rameny. „Je to těžký úkol, nebezpečný. Ne každý mi může nebo umí pomoci.“ Dlouze se nadechl a zavřel oči. „V tobě ale něco je. Něco velkého. Cítím to.“

Corban cosi zavrčel. Nepřipadal si nijak zvláštní, nikdo tak o něm nikdy nemluvil, kromě mámy, samozřejmě.

„Co je to za úkol?“

„Musím něco najít. Ukážu ti to,“ odpověděl muž a položil Corbanovi dlaň na oči.

Corban se ocitl v kamenné síni, jejíž klenutá okna se ve svitu pochodní jevila černá jako zrcadlo. Jako by temnota venku vysávala všechno světlo, až z něj uvnitř nezbývalo nic.

Uprostřed síně stál velký kotel jako přikrčená masa černého železa. Byl vyšší a širší než dospělý muž. Z ústí kotle se ozval jekot, ozvěnou se rozlehl po celé síni. Křik neustával, jeho tón stoupal výš a prozrazoval tak strašná muka, že si Corban zakryl uši. Pak náhle zavládlo ticho přerušované jen jemným praskáním pochodní. Z kotlíku se vynořily bledé prsty a uchopily okraj. Pak z něj prudce vyskočila jakási postava, až to vystříklo. Zvolna se vztyčila: byl to muž oděný jen do krátkých, volných plátěných kalhot, dlouhé černé vlasy neměl svázané, jen válečnický řemínek mu spadl až na ramena. Kůži měl popelavě šedou, tenkou a napjatou, a pod ní jako by se *něco* hýbalo, jako

by se to snažilo vydrat ven. Vystupující žíly, nalité a fialové, byly v ostrém protikladu k pobledlé tkáni a tvořily na mužově těle složitou pavučinu. Pak se ten muž otočil a podíval se přímo na Corbana.

Zíraly na něj oči černé jako noc, bez zorniček a bez duhovky. Rty se zkrivily strašlivým úsměvem, z koutku vytékal tenký pramínek krve. Na bradě se nahromadila kapka a skanula na podlahu.

Corban ucouvl. Postava jeho pohyb zrcadlila: udělala krok vpřed. Corban se užuž obracel na útěk, ale náhle se zarazil, když za sebou vytušil čísi přítomnost. Chtěl se otočit, ale tělo ho neposlouchalo. Kůže na zátylku se mu naježila.

Bytost před kotlíkem se také zastavila. Tvář se jí zkrivila, černé oči se upřely kamsi za Corbanova záda. Tam se cosi pohnulo. Jen postranním pohledem Corban zahlédl, jak kolem něj máchla dvě veliká, bílá křídla. Postava před ním se zašklebila a zvedla paže, jak by chtěla odrazit ránu. Zasyčela na Corbana, zaklonila hlavu a vydala zakvílení, vysoké a pronikavé. Corban se podíval na křídla. Cítil, jak ho opouští panika i strach, a jak místo nich nastupuje hluboký mír, přestože postava před ním pořád zoufale naříkala. Síň se začala pomalu vytrácet a nořit do temnoty.

Corban zalapal po dechu a otevřel oči. Záda měl promočená potem. Zatřásl hlavou, pořád ještě slyšel ten nelidský jekot z nyní již rychle se rozplývajícího snu. Vrbák hrabal nohou o zem a vyrýval hlínu. Kvílení však docela neutichlo, ani když se Corban úplně probudil, naopak sílilo a měnilo tón. Corban si najednou uvědomil, že Vrbák ho také slyší.

Vyskočil na nohy a pokusil se zvíře ukonejšit. Poník zafrkal a pomalu se zklidňoval, ač se vytí rozléhalo lesem dál. Corban chvíli nehnutě stál a poslouchal.

„Ať už je to, co chce,“ řekl si polohlasně, „zní to *vyděšeně*.“ Ještě chvíli hladil poníka po šíji, pak se rozhodl a vedl ho směrem, odkud se zvuk šířil.

O pouhých pár úderů srdce později už se les ponořil v soumravné šero. Větve spadaly velmi nízko, takže do sedla vyskočit nešlo, ale mezi stromy se dalo projít celkem snadno, i když Corban musel dávat pozor, kam klade

nohy, protože lesní půda byla porostlá tlustými šlahouny, které se mu obtáčely kolem bot.

Překračoval tenké, mělké potůčky, půda byla čím dál měkčí. Poníková kopyta mlaskala, jak se bořila a zase vyprošťovala z mokré hlíny.

Měl bych se vrátit, pomyslel si Corban. Dylan ho varoval, že Baglun je plný zrádných bažin, které na první pohled vypadají jako pevná půda, ale pak člověka vtáhnou a vymáčknou z něj život. Corban se zastavil. Kvílení se ozvalo znovu a tentokrát znělo už hodně blízko.

Ještě kousíček. Udělal další krok a vytí náhle ustalo.

Corban obešel několik hustě rostoucích stromů, loktem odstrčil rezavé kapradí a najednou ztuhl.

Ani ne dvacet kroků před sebou uviděl ze země trčet hlavu a hrud' vlkovece. Zářící bílé tesáky měly na délku víc než Corbanovo předloktí a vypadaly ostré jako dýka. Corban nemohl uvěřit svým očím. Pokud legendy mluvily pravdu, pak tito obávaní zabijáci loví ve smečkách a byli původně vyselektováni klany obrů během války o Poklady. Vlkovci se podobali vlkům, byli však větší, silnější a velmi chytří. V Baglunu ale bývali k vidění málokdy. Raději žili v jižním Ardanu, v oblastech s opravdu hlubokými lesy a rozlehlými vřesovišti, na kterých se pásla stáda divokého skotu. Chlapec a zvíře na sebe chvíli upřeně hleděli. Pak vlkovec chňapl čelistmi, u huby se mu objevila pěna, přední tlapou marně zahrabal o zem. Vypadal, že je na prahu smrti, celý zesláblý a vyhublý. Ozval se mlaskavý zvuk a zvíře se propadlo o kousek hlouběji, jako by mu někdo zatáhl za zadní nohy. Půda kolem něj vypadala pevná, pokrývaly ji stejné šlahouny jako všude kolem, Corbanovi ale bylo jasné, že vlkovec uvázl v jedné z vražedných baglunských bažin.

Corban chvíli mlčky stál, nevěděl, co si počít. Pak si dřep a prohlédl si hlavu zvířete, šedivou s bílými fleky a potřísněnou černým bahnem.

„Co s tebou udělám?“ zašeptal. „I kdybych tě dokázal vyprostit, ty bys mě sežral.“ Zvíře mu pohled oplácelo svýma měděnými očima.

Rozhlédl se kolem sebe, našel dlouhou větev a udeřil jí o zem před sebou. Tak se opatrně, krok za krokem, vydal ke zvířeti. Vrbák to celé nesouhlasně sledoval. Větev se najednou zanořila pod zem a Corbanova levá noha zapadla až po koleno do bahna dřív, než se stihl zastavit. Projelo jím zděšení.

Zkusil nohu vytáhnout, ale bahno o to víc sevřelo svůj bezvzdušný stisk kolem holeně. Přenesl váhu a zaklonil se. Tak nohu pomalu vyprostil. Byla celá pokrytá zrádným černým kalem. Corban se svalil na záda.

Celý lepkavý potem chvíli jen ležel. Když uslyšel jakési zabublání, zvedl oči: vlkovec se ponořil zase o kus hlouběji. Corban vstal a zamířil zpět k Vrbákovi. Najednou věděl, co musí udělat, a zároveň si jasně uvědomoval, jaké je to bláznovství. Poplácal poníka a ten jen protočil oči, až se ukázalo bělmo. Měl už nakročeno k úprku. Když se trochu utišil, vytáhl Corban lano, které dostal od Gara, jeden konec přivázal k sedlu a pomalu přiměl poníka, aby došel blíž k propadajícímu se bahnu. Na opačném konci provazu udělal smyčku, kterou ho naučila Cywen, a vrhl ji po zvířeti v bažině. Trefil se na druhý pokus, smyčka přelétla vlkovi přes hlavu a zachytila se na plecích. Corban provaz jemnými pohyby zvedl ze země a pomalu, pomaloučku začal tahat. Laso se napnulo a drželo. Corban odváděl poníka pryč od bažiny. Napínající se provaz praštěl a chvěl se pod rostoucí zátěží. Vlkopec, kterému se smyčka zakusovala do kůže, začal kňučet a chňapat naprázdno čelistmi. A pak se s hlasitým zvukem, jako když se nasává vzduch, začal vyprošťovat z bahna. Vrbák udělal další krok dopředu, pak další a... za chvíli už to stvoření leželo na boku na kraji bažiny, funicí a celé od bahna. Vyškrábalo se na nohy, stálo s hlavou skloněnou.

Corban si nemohl pomoci, aby to zvíře i v tomto zuboženém stavu neobdivoval. Nebylo o moc menší než Vrbák. Srst mělo tmavě šedou, žíhanou pruhy bílými jako vybělené kosti. Pomalu zvedlo hlavu. Zacvakaly čelisti, zvíře překusovalo provaz kolem krku. Pak zavýlo. V tu chvíli Vrbák zaržal, vzepl se na zadní a vystřelil pryč. Corban se chtěl pohnout, ale nemohl, stál jako uhranutý pohledem na dlouhé a zahnuté tesáky.

Pak Corban postřehl nějaký pohyb, jakousi přítomnost všude kolem sebe, jako by ho obcházely hluboké stíny. Z temnoty se blýskly oči. Mnoho očí.

Jeho smečka přišla. Je po mně, pomyslel si. A vlkopec, kterého vytáhl z bažiny, se teď pomalými a rozváznými kroky blížil přímo k němu. Na krku i na ramenou se mu vydouvaly mohutné svaly, břicho se houvalo ze strany na stranu, plné a těžké.

„Ty čekáš mladé,“ zašeptal Corban.

Samice vlkovec Corbana obešla dokola, pak se zastavila před ním a upřela na něj své měděné oči. Zhluboka nasála vzduch, vtiskla mu čenich do třísel a očichala ho. Corban odolal touze uskočit, věděl, že jeho život visí na vlásku. Zvíře zvedalo hlavu a očichávalo ho dál, břicho, krk, bradu. Corbana ovanul horký dech, pach mokré srsti mu uvázl až v hrdle. Vlkovčí čenich se mu tiskl ke kůži, na tváři cítil studené a tvrdé tesáky. Corban měl dojem, že mu povoluje močový měchýř. Pak zvíře najednou udělalo krok dozadu, otočilo se a skokem zmizelo do temnoty lesa.

Oči ve stínech pohasly a Corban se s hlasitým výdechem zhroutil na zem.
Co jsem to zrovna udělal?

Ještě chvíli zůstal ležet na vlhké zemi, vyčkával, až mu srdce přestane bít jako o závod, potom vstal a vydal se na cestu. Les teď vypadal jinak. Potemněl. Chůze byla náročná, Corban se musel neustále soustředit na půdu pod nohama, aby nezakopl o husté šlahouny pokrývající les jako koberec. Uplynula nějaká doba, než si uvědomil, že nenatrefil na žádný z těch potůčků, které překračoval cestou sem. Dupl nohou o zem. Ta už pod lesními nánosy nebyla houbovitá, ale tvrdá.

„Ale ne.“ Chvatně se rozhlížel kolem sebe, hledal nějaké povědomé znamení, ale nepoznával nic. Rozptýlené světlo sem propadalo přes koruny stromů, takže se ani nedalo určit, kde na obloze zrovna stojí slunce. Zhluboka se nadechl a pokračoval v cestě. *Musím prostě jít dál*, pomyslel si. *Najít nějaký potůček, který mě dovede zpátky.* Otrásl se, jak se snažil ovládnout zděšení, které v něm začínalo vřít. Věděl moc dobře, že má jen pramalou šanci přežít v lese noc, a má-li najít cestu ven, musí zachovat chladnou hlavu. *Jen pokračuj*, nabádal sám sebe, *a doufej, že jen nepostupuješ hlouběji do lesa.* Přidal do kroku, pohledem neustále ověřoval jak zem pod svýma nohama, tak směr, pro který se rozhodl.

Když konečně zastavil, chodidla měl celá bolavá, palce u nohou otupělé. Přišlo mu, že jde už celou věčnost, ale po nějakém potůčku pořád ani vidu. Rozhlédl se a vybral si jeden vysoký jilm. Šplhal nahoru. Čím výš se vyškrábal, tím tenčí byly větve a rostly dál od sebe. Konečně se ocitl někde, kde už ani natažený na špičkách nedosáhl na další větev. *Kdybych se dostal*

až na vrchol, mohl bych se podívat, kde leží Dun Carreg. Pak bych alespoň věděl, jestli jdu správným směrem. Celý zoufalý se maličko přikrčil a skočil. Oběma rukama se pevně chytil větve, na kterou mířil, a chvíli tam visel, s nohama ve vzduchu a mírně rozhoupaný, jak se strom prohýbal. Vtom mu jedna ruka uklouzla, divoce jí zamáchal ve vzduchu a snažil se přeci jen udržet, ale to už padal, nárazy o větve ho zbavily vědomí. Procitl zase až dole na lesní půdě. S hekáním se posadil a pak uslyšel slabý zvuk. Přicházel sice zdálky, ale les jinak halilo úplné ticho, dokonce ani listí nešustilo ve vánku. Napínal uši, byl si téměř jistý, že slyší hlas, že slyší nějaké volání. Vyskočil, zapomněl na vyčerpání a dal se do běhu. Když zase zastavil, neslyšel chvíli nic, pak se znovu ozval ten hlas, tentokrát mnohem blíž. Volal jeho jméno.

„HALÓ!“ odpovídal Corban, dlaně přiložené k ústům. Znovu se dal do běhu a nepřestával volat. Brzy zahlédl vysokou postavu, která vykročila zpoza stromu a vedla dva koně, velkého černobílého strakáče a poníka. Postava napadala na jednu nohu.

„Gare,“ vykřikl Corban a teď už překotně utíkal blíž. Když se konečně vrhl štolbovi kolem krku, koulely se mu po tvářích slzy. Gar nejdřív jen stál nehnutě jako socha. Pak chlapce krátce objal a poplácal ho po zádech.

„Co tu děláš?“ vyhrkl Corban třaslavě.

„Hledám tebe, samozřejmě, ty hlupáku. Vrbák ví, kudy vede cesta domů, i když ty ne,“ odpověděl Gar a ustoupil, aby si Corbana prohlédl. „Co se ti stalo? Vypadal jsi dost hrozně, už když jsme se viděli naposledy, ale teď...“

Corban se na sebe podíval. Byl pokrytý blátem a listím, kůže měl poškrábanou a kabát i kalhoty roztrhané.

„Já jsem byl...“ Corban se zarazil. Uvědomil si, jak hloupě bude znít to, co se chystá říct. „Chtěl jsem mít klid, být sám...“ řekl plaše a díval se do země. „Ztratil jsem se.“ Výraz v Garově tváři Corbana přesvědčil, že teď by nebylo moudré zmiňovat se o vlkovčici.

Štolba si prohlédl zuboženého chlapce před sebou, odfrkl si a pak si zhluboka vzdychl.

„Děkuj své sestře. To ona nedala jinak, než abych tě šel hledat, když jš Dath pověděl o Rafeovi.“

„Aha. Ona to ví,“ řekl Corban a svěsil ramena.

„Ano, chlapče, ale na tom teď nezáleží. Odvedu tě domů. Když udržíš krok, můžeme to ještě stihnout na vázání rukou. Tak tě alespoň nezachráním jen proto, aby tě zabila tvá máma.“

„Ta mě nejspíš zabije tak jako tak,“ zahučel Corban a prohlížel si potrhaný a rozedraný kabát.

„Tak vyrazíme, ať to zjistíme,“ prohodil Gar, otočil koně a vydal se pryč.

VERADIS

Veradis zakroutil rameny, aby si upravil kroužkovou košili. I přes plátěnou tuniku měl kůži rozedranou do krve, bolest ještě zesilovalo pravidelné houpaní jeho koně, který jel pár kroků za Nathairem.

Měl jsem ji nosit častěji, pomyslel si. Jenže dřív mu to bylo trapné. V Ripě vlastnila kroužkové košile jen hrstka válečníků: jeho bratr Krelis, samozřejmě, stejně jako jeho otec. Také Alben, zbrojmistr pevnosti, a dva tři další synové místních baronů. Při těch pár příležitostech, kdy si ji Veradis oblékl na veřejnosti, se cítil odlišný, oddělený od ostatních, a toho pocitu měl už tehdy víc než dost, nijak netoužil k němu ještě přidávat. A tak kroužková košile zůstávala povětšinou zamčená v truhle v jeho komnatě.

I tak si jí velmi považoval. Hlavně proto, že mu ji daroval Krelis po své Dlouhé noci, ale i kvůli pravdivosti bratrových tehdejších slov. *Slabou nebo nepřímou ránu dokáže odrazit tvrzená kůže, ale silnou ránu odrazí jen kroužky. Chovej se k nim jako k dobrému příteli.* A to také dělal. Každou noc vyjímal kroužkovou košili z dřevěné truhly, olejoval ji, důkladně ji prohlížel, a pak ji zase složil a uklidil.

Aquilus nakonec přistoupil na Nathairovu žádost a dovolil mu, aby vedl válečnou výpravu, která měla překazit setkání, jež chystal Lykos, samozvaný král pirátů. A tak Veradis strávil v Jerolinu jen dvě noci, než se opět vyšvihl do sedla.

Ohlédl se přes rameno. Jel kousek za čelem krátkého průvodu asi osmdesáti jezdců seřazených v trojstupech, i když Nathairovi vlastní rekruti tvořili

jen asi polovinu z této novopečené družiny. Nathairova matka Fidele trvala na tom, aby zbytek vojáků pocházel z Aquilovy orlí stráže.

Po obou Veradisových bocích jeli Nathairovi muži: nalevo Rauca, třetí syn místního barona. Rauca byl oblíbený, měl nesvárlivou povahu a na cvičišti byl rychlý. Z druhé strany jel Bos, syn jednoho z Aquilových strážů. Měl mohutný krk, široká ramena a paže jako šlachovitý dub.

Cesta z Jerolinu jim ubíhala dobře. Projeli přes spousty zvlněných luk posetých lesíky jako záplatami a teď, po třech nocích, Veradis poprvé zahlédl hory, které znamenaly, že dospěli zhruba do poloviny cesty, a které trčely ze země jako ohnutá páteř nějaké seschlé, zmrzačené stařeny.

„Veradisi,“ zavolal Nathair zředu.

Veradis se patami dotkl hřebcových žeber a předjel vedle Nathaira.

„Ještě jsme neměli čas na ten pohovor, který jsem ti slíbil,“ řekl Nathair a zlehka se na Veradise usmál.

„Měl jsi plno jiné práce, můj pane,“ odpověděl Veradis.

„Ale, nech si toho pána. Pamatuješ, co jsem ti říkal?“

„Omlouvám se, můj pane —“ začal Veradis, načež zavřel pusou.

Nathair se zasmál. „Jsem rád, že patříš k mojí družině. Zatím nás není mnoho, ale to se změní.“

„Ano.“

„A ty jsi prý ten nejzdatnější bojovník s mečem, jaký kdy přišel z Ripy. V mé posádce jsi nanejvýš vítaný.“

Veradis si odfrkl. „Kdo —?“

„Tvůj bratr. Než odjel, krátce jsme si promluvili. Velmi chválil tebe i to, co dovedeš.“

„Aha,“ vydechl Veradis, na rtech náznak úsměvu.

„Tvůj otec na tebe musí být velmi hrdý,“ pokračoval Nathair.

„Hm-m,“ vypravil ze sebe Veradis. Otevřel ústa, ale nenapadalo ho, co říct. „Ano,“ zamumlal nakonec.

„Krelis. Ten je hodně oblíbený. Je to těžké vyrůstat v jeho stínu?“

Veradis se zamračil, ale neřekl nic.

„Odpusť, jestli vyzvídám,“ pokračoval Nathair, „ale mě zrovna tahle otázka dost zajímá.“

Veradis pokrčil rameny. Popravdě: bylo to náročné. Hlavně když to vypadalo, že otec má oči i chválu jen pro Krelise. Ektorovi, Veradisovu staršímu bratrovi, na tom podle všeho nezáleželo, ten se zdál spokojený se svými knihami, ale Veradisovi to připadalo jako nějaká železná střepina zařezávající se hlouběji a hlouběji do těla. Krelise ale Veradis miloval, jen zřídka mu něco zazlíval. A když, tak jen nakrátko. Kdyby měl Veradis někoho vinit, tak otce. Znovu pokrčil rameny. „Někdy,“ řekl nahlas.

„Sám trochu vím, jaké je to vyrůstat ve stínu někoho jiného,“ navázal Nathair tiše.

Veradis se na prince podíval. Všiml si, že má zarudlé oči a pod nimi tmavé kruhy. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Co? Aha, ano, to nic není,“ odpověděl Nathair. „Jen jsem se moc nevy spal, nic víc. Zlé sny.“

Chvilí jeli mlčky, cesta se vinula mezi hájky, země pod jejich nohama byla posetá bílými kvítky. Z větví vyletělo hejno skřivanů vyplašených jejich průvodem a zamířilo vzhůru a pryč.

„Viděl jsi ty jezdce, kteří vyrazili z Jerolinu před námi?“ zeptal se znenadání princ.

„Ano, viděl.“ Ten den, kdy se Veradis připravoval na cestu, opustila jero-linskou pevnost dobrá dvacítká jezdců i s náhradními koňmi a zásobami na dlouhou cestu. „Napadlo mě, že to nějak souvisí s návratem Meicala — to je rádce tvého otce, že?“

„Ano, ten v tom sehrál svou úlohu.“ Princ se na chvíli zamračil, pak pokračoval. „Ti jezdci jsou poslové. Můj otec svolává radu — povolal všechny krále z celých Zemí vyhnanců.“

„Všechny?“

„Ano. Ke každému králi říše míří jeden posel.“

„Proč?“

„To ti nemůžu prozradit, zatím ne. To musí oznámit otec, až se rada sejde.“

„A přijedou? Králové ze všech království?“

„Měli by. Můj otec je nejvyšší král,“ odtušil Nathair.

„Možná,“ zatvářil se pochybovačně Veradis. Aquilus skutečně byl nejvyšší vládce, ale spíš podle jména než doopravdy. Před mnoha generacemi, když

Vyhnanci připluli na pobřeží a začali válku proti obřím klanům, jim všem vládl jediný král, Sokar, a když byli obři poraženi a Země vyhnanců osídlena lidmi, všichni se klaněli jen jemu. Ale to už je dávno. Od té doby vznikla nová království a teď panovalo v Zemích vyhnanců mnoho králů, i když všichni dosud uznávali svrchovanost vládce Tenebralu, potomka prvního krále. Tedy alespoň to tvrdili.

„Otec věří, že přijedou,“ uzavřel Nathair s pokrčením ramen. „Mezi námi — já si ale nemyslím, že by na tom záleželo.“ Naklonil se blíž a promluvil ještě tišeji. „Věděl jsi, že kameny obřů *krvácejí*?“ Usmál se, vypadal vzrušený. „Žijeme ve výjimečné době, Veradis, v době, kdy podle mého názoru budeme velmi potřebovat tvou proslulou paži s mečem. Nacházíme se na prahu něčeho nového. Takže teď je ten správný čas na rekrutování vojska. Jak jsem řekl, jsem rád, že jsi jedním z nás.“

Princ se ohlédl na zástup za sebou. „Jsou to dobří muži — stateční a věrní, všichni do jednoho. Ale ty jsi syn barona. My dva toho máme víc společného. Rozumíš mi?“

„Ano, můj p—,“ odpověděl Veradis. „Ano, rozumím. I já jsem rád, že jsem jedním z vás.“ Veradis cítil, jak se v něm pod vlivem Nathairových slov rozmáhá zvědavost, rozehřívá krev. Princovo nadšení v sobě mělo něco nakažlivého. A poprvé po hodně dlouhé době pocítil, jak se kdesi hluboko v jeho nitru něco probouzí. Měl pocit, že na něm záleží.

Dny plynuly a Veradis s vojskem putovali stálým tempem na jih. Kus cesty jeli podél hor, které předtím Veradis viděl v dálce, a překračovali prudké, bílé zpěněné řeky, které sem padaly z výšin. Když nechali hory za sebou, krajina se začala proměňovat: platanové a jilmové lesy ustupovaly, nahradily je dlouhé lány travin, které pak samy postupně řídly a bledly, jak z nich čím dál prudší žár slunce vysušoval barvu i vláhu.

Ke břehu Noxu dorazili podle plánu. Muži překročili řeku po starém kamenném mostě, který postavili ještě obři před dávnými generacemi. Odsud pak pokračovali podél řeky zase dál na jih po cestě vinoucí se čím dál skalnatější krajinou, až jednoho dne ještě dlouho před polednem ucítil Veradis na jazyku slaný vzduch a v dálce uslyšel racky.

Kapitán Orcus zvedl ruku a průvod se trhavě zastavil. Nathair pokynul Veradisovi s Raucou, aby přijeli k němu.

Princ a jeho orlí strážce se skláněli nad rozvinutou mapou. Veradis se naklonil blíž a zamračil se. Číst v mapách mu nikdy moc nešlo a rozhodně je nemiloval tak vášnivě jako jeho bratr Ektor, který dokázal trávit celé dny v ripské knihovně a probírat se tam tou spoustou uložených svitků. Některé ze starých map v Ripě ukazovaly dokonce ještě hranice království obrů, kteří v Zemích vyhnanců vládli dřív, než se na pobřeží vylodili Vyhnanci.

„My jsme tady,“ řekl Orcus a zabodl prst do místa na pobřeží.

„Ano,“ souhlasil Nathair. „A tamhleto vypadá jako to poznávací znamení, o kterém mluvil zajatec.“ Princ ukázal na vysoký cedr, jenž měl kmen rozčísnutý a zuhelnatělý od blesku. „Jestli mluvil pravdu, má k tomu setkání dojít asi jednu lígu na východ od tohoto stromu.“

„Uvidíme.“ Orcus mapu zase svinul a uložil do koženého pouzdra.

„Oznamte mužům, že jsme blízko,“ řekl Nathair Veradisovi s Raucou.

Oba válečníci objeli zástup po celé délce a všem předali zprávu. Pak je Nathair mávnutím ruky vedl dál, cestou stáčeující se na východ spolu s proudem.

Brzy se ocitli v holé, mírně zvlněné krajině s ostrými skalisky a sluncem spalovanými klikatými údolími. Nathair je znovu zastavil krátce po poledni. Slunce se proměnilo v nemilosrdné bílé cosi shlízející na ně z výšin nebe.

„Dál půjdeme pěšky,“ zvolal Nathair. Osmdesát mužů sesedalo z koní za zvuků vrzání kůže a cinkání želez. Tucet jich zůstalo na místě s koňmi, ostatní se vydali po pěšině vedoucí do nízkých kopců.

Veradis si vytřel pot z očí a dal si doušek vody z měchu. Na vedro byl nejzvyklejší z celé družiny. Ripa, jeho domov, ležela mnohem dále na východ na stejném pobřeží a téměř stejně daleko na jih jako místo, kam zrovna dojeli, takže měla podobné podnebí. Jediné, co tady chybělo, byl ustavičný vítr vanoucí od moře, který jako by Ripu nikdy neopouštěl. Bez něj se i Veradisovi to vedro zdálo mnohem horší, dusilo ho a s každým nádechem mu spalovalo nos i hrdlo.

Šplhali do svahu za Nathairem a Orcem rozprostření do dlouhé linie. Cvočky, kterými měl Veradis podbité kožené podrážky sandálů, skřípaly

o kamenitou zem. Oba vůdci zastavili a sklonili se k sobě. Orcus dal znamení, aby se mužstvo přeskupilo do širokého oblouku, než budou pokračovat vzhůru.

Veradis se opřel o kopí jako o hůl, setřásl štít přepásaný přes záda zpět do pohodlnější polohy a zase se vydal do kopce za Nathairem. Kousek před vrcholkem se princ položil na zem a zbytek cesty se doplazil. Ostatní muži ho následovali a brzy celá posádka lemovala dlouhý a ostrý hřbet skály. Veradis ležel tak, že měl Nathaira po jednom boku a Raucu po druhém. Opatrně nakoukl přes okraj.

Terén prudce klesal nějakých čtyřicet či padesát kroků, než se opět vyrovnal. Plochou a oválnou mísu kamenitého údolí protínala roklna vyhloubená potokem. Na jeho břehu rostlo do výšky několik šřapatých vavřínů.

Ve stínu obřího balvanu před stromy uviděl Veradis jakéhosi muže. Stařeho muže, soudě podle jeho stříbřitých vlasů stažených a svázaných na zátylku koženým řemínkem. Seděl vedle planoucího ohně, šťoural klackem do uhlíků a něco rožnil. Za jeho zády, nalevo od vavřínů, stál jasně žlutý stan.

Veradis se podíval na zamračenou Nathairovu tvář, pak zase zpátky na starce.

Zdálo se, že je tam sám, ač se to nedalo tvrdit s jistotou. Za spoustou těch porůznu rozesetých balvanů se mohli schovávat muži, mohli se krčit i ve vavřínovém háji a nejméně další tučet jich mohl ukrývat i stan.

„Co uděláme?“ zašeptal Veradis Nathairovi.

Princ pokrčil rameny. „Počkáme,“ řekl tiše.

A tak čekali, rozprostření podél celého hřebene, a slunce do nich pražilo. Veradis měl pocit, jako by se v té své kazajce zvolna opékal. Stařec v roklině dál něco rožnil a jedl, ať už to bylo cokoli. Když skončil, spokojeně si olízal prsty, otřel si krátce zastřížený stříbrný vous a omyl si ruce v mělkém potůčku, než se zadíval nahoru na hřeben do míst, kde se krčil Nathair.

„Můžete klidně sejít dolů,“ zavolal na ně stařík. „Nerad bych se musel šplhat tam nahoru za vámi.“

Veradis úlekem ztuhl. Podíval se na Nathaira, který se zdál stejně překvapený. Stařík znovu opakoval své pozvání, pak pokrčil rameny, sedl si a opřel se zády o balvan.

„Jdu dolů,“ zašeptal Nathair. „Veradis, Rauca se mnou. Ostatní čekají tady. Třeba zahlédl jen jednoho z nás.“

Princ vstal a klouzal se ze svahu, Veradis i Rauca za ním. Veradis obhlédl roklinu, zda někde neuvidí vykukovat nepřátele.

Stařík se s úsměvem postavil, čekal až Nathair přijde blíž. Za jejich zády se ozvalo chrastění kamenů. Veradis se otočil — to se Orcus sunul z hřbetu dolů za nimi.

„Vítej, Nathaire ben Aquile,“ pozdravil stařík s hlubokou poklonou.

Veradis si starce pátravým pohledem dobře prohlédl, zda neuvidí nějakou zbraň, ale žádnou nezahlédl. Sálala z něj jakási síla, energie, jeho obnažené paže stavěly na odiv šlachovitě, pružné svaly. Tvář brázdily hluboké vrásky, v očích, které vypadaly *divně*, mu tančil náznak pobavení — byly opravdu zbarvené dožluta?

„Král Lykos?“ odpověděl Nathair, který se zastavil na šest kroků před starcem, zatímco Veradis, Rauca a Orcus zaujali místa po obou jeho bocích o krok dozadu.

„Já? Lykos?“ podivil se stařík, stále s úsměvem. „Bohužel ne. Kéž by však. Závídím mu jeho mládí a sílu. Já jsem jen jeho služebník. Požádal mě, abych omluvil jeho nepřítomnost.“

„Kde je?“ chtěl vědět Nathair, očima přeskakoval mezi balvany.

„Byl odvolán v neodkladné věci,“ odvětil stařec. „Proto poslal mě.“

„A ty jsi?“

„Já jsem rádce ve Vin Thalunu, poradce krále Lyka, vládce Tří ostrovů a Tethyského moře,“ představil se stařík a znovu se poklonil. Orcus si odfrkl.

Veradis si všiml, že jim ten muž ve skutečnosti neřekl, jak se jmenuje.

„A ten baron, se kterým se máte sejít?“ chtěl vědět Nathair.

„Ach, ano.“ Stařík se zatahal za krátkou bradku. „Abys pochopil, Lykos i já jsme se velmi chtěli setkat s tebou. To dostaveníčko s baronem byl... jen takový dodatek. Přišlo nám to jako nejlepší způsob, jak si zajistit tvou přítomnost.“

„Cože? Ale jak jste mohli vědět, že přijdu já?“

Rádce se usmál. „Je obecně známo, že Peritus, první rytíř tvého otce, válčí s obry v pohoří Agullas, kam odvedl většinu jerolinského vojska, takže

Peritův příjezd je vyloučený. Dále: jelikož podezření padlo na jednoho z otcových baronů, není pravděpodobné, že by Aquilus na tuto výpravu posílal někoho z nich — to bylo by pošetilé. Kdo zbývá, komu by tvůj otec mohl věřit? A navíc není žádné tajemství, že tys měl svou výpravu dostat už dávno.“

Nathair se zamračil a zrudl. „Takže tohle,“ mávl rukou na roklinu kolem sebe, „byla všechno jen *lest*!“

„Ano, ačkoli já bych volil jiné slovo. Jak jsem už řekl, velmi jsme se s tebou chtěli setkat.“

„Proč?“

„Tak *tohle* je velmi dobrá otázka. Míří přímo k jádru věci,“ odpověděl starík. „Otázka, která si žádá podrobnou odpověď. Nechtěl bys třeba vejít ke mně do stanu? Jsou tam židle, víno, ovoce. Vhodnější prostředí k dlouhému hovoru.“

Nathair se znovu zamračil a přimhouřil oči.

„Ještě tedy nejsi zcela připravený,“ pokrčil rameny rádce. „Vnímám z tebe nápadný nedostatek důvěry, princ.“

„Za daných okolností jistě pochopitelný,“ odpověděl Nathair.

„To ano, ano. Pak ti tedy prozatím nabídnu alespoň stručné shrnutí. Lykos si přeje, aby mezi námi zavládla shoda.“

„Mezi námi?“ odsekl Orcus.

„Mezi vnitrozemským Tenebralem a našimi Ostrovy. Příměří, či dokonce spojenectví.“

„Pche,“ odplivl si Orcus, ale Nathair jen hleděl na Lykova rádce.

„Otec by nikdy nesouhlasil. Nájezdníky z Vin Thalunu nenávidí.“

„Ano, Aquilova postoj je si vědomí,“ souhlasil rádce. „To je také jeden z důvodů, proč mluvím s tebou, Nathaire. Ale ten hlavní důvod je, že ty jsi budoucnost Tenebralu, a tím pádem jsi také budoucností jakékoli dohody mezi námi. Ty.“

„Králem je můj otec, ne já.“

„V současnosti, pravda. To ale nebude platit navěky.“ Rádce se usmál, jako by mluvil se starým známým. „Čím je člověk starší, tím méně je ochotný měnit své zavedené způsoby, své názory. Někdy je zapotřebí mladé krve,